

ΜΗΤΡΥΙΑ

Διήγημα

Α΄.

«Ὅ,τι θέλετε, πατέρα μου...»

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος μὲ τὴ νέα σου μητέρα;

— Εἶμαι.

— Τὴν ἀγαπᾶς, παιδί μου, καὶ σύ;

— Τὴν ἀγαπῶ.»

Μόλις ἐξεστῶ-
μισε τὴν τελευ-
ταίαν λέξιν ὁ νέος
ἠσθάνθη φλόγα
ἀναβάνουσαν εἰς
τὰς παρειάς του,
καὶ κατεβίβασε
τοὺς ὀφθαλμούς,
ὡσεὶ αἰδούμενος
ν' ἀτενίσῃ τὸν πα-
τέρα του. Ἡ ἐ-
σωτερικὴ του τα-
ραχὴ ἠϋξήσεν εἰς
ὀλίγας στιγμὰς
σιωπῆς. Ἡ πόρει
πῶς ἔσχε τὸ θάρ-
ρος νὰ συναρθρώ-
σῃ τὴν φράσιν,
βομβοῦσαν ἀκόμη
παρὰ ὄξως εἰς τὰ
ὠτά του, καὶ πῶς
περιεστρέφοντο
πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν του οἱ μεγά-
λοι ἐρυθροὶ κύ-
κλοι, οἱ ἐξωγρα-
φημένοι ἐπὶ τοῦ
ταπητος. Δὲν ἤ-
κουσε τί ἀπῆντη-
σε κατόπιν ὁ πα-
τήρ του οὐδ' ἐσκέ-
φθη τί ἀνταπῆν-
τησεν αὐτός. Ἡ

συναμιλίαν τῶν ἔχασε πλέον τὸν βρῦν τῆς καὶ ἐξη-
κολούθησεν ἀμήχανος καὶ παρπαχίουςα. Ἐπω-
φελήθη τῆς πρώτης εὐκαιρίας ὁ νέος νὰ ἐξέλθῃ
τοῦ θαλάμου σχεδὸν ἀποτόμως, συγκεχυμένος,
μὲ καρδίαν πεπεισμένην, ἀφίνων ὀπισθὲν του
τὸ βαρὺ δρύϊνον θυρόφυλλον νὰ κλεισθῇ βρον-
τωδῶς.

Ὅταν εὐρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ ἐντὸς τοῦ δωμα-
τίου του, ἀφῆκε τὴν θλίψιν του νὰ ἐκραγῇ. Ὡς
μετὰ μακρὰν ὁδοιπορίαν ἐξηντλημένος, κατέ-
πεσεν ἐφ' ἐνὸς ἐδράνου. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του
ἐπληρώθησαν δακρύων, βρόντων σιγὰ κατὰ μῆ-
κος τῶν πεφλογισμένων παρειῶν. Τὸ στῆθος του
ἐξωγοῦτο ὑπὸ λυγμῶν ἐλαφρῶν, ἀνακουφιστι-

κῶν, ἐξερχομένων
διὰ τοῦ σπασμώ-
δους κατερύθρου
χείλους κατὰ δια-
στήματα ἰσόχρο-
να. Καὶ ὁ ἀπέ-
ναντι μικρὸς κα-
θρέπτῃς ἀντανέ-
κλα, ὡς εἰκόνα
ὑψίστης δυστυχί-
ας, τὴν εἰκοσαετῆ
ταύτην κεφαλὴν,
ὠραίαν, ξανθὴν μὲ
λεπτὸν μύστακα,
μὲ τὸσον τεθλιμ-
μένην ἔκφρασιν,
τὴν ὁποίαν ἠτέ-
νιζεν ὁ νέος θολὴν
ἐν μέσῳ τῶν δα-
κρύων του.

Ὡ, ποσάκις ἀ-
νελογίσθη ἐντρο-
μος, ποσάκις ἐμάν-
τευσε τὴν συμφο-
ράν, ἥτις ἐξέσπα
σήμερον κατ' αὐ-
τοῦ! Πρὸ πάντων
ἀφ' ἧς ἡμέρας —
δὲν εἶχε παρέλθει
εἰσέτι μῆν, — ἐ-
πίθηκεν ἡ Ἐρμι-
νία τὴν λευκὴν
τῆς χεῖρα ἐπὶ τῆς

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ

κεφαλῆς του καὶ ἐθώπευσε τὴν κόμην του, μει-
διῶσα γλυκὺ μὲ τὸ προστατευτικὸν ἦθος μη-
τρός, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸν ἐβάρυνεν ἡ
φοβερὰ προαίσθησις. Καὶ τότε αὐτὴ θ' ἀντικα-
θίστα τὴν μητέρα του... ὁ πατήρ του τὴν
ἐνυμφεύετο τῷ ὄντι... ὁ πατήρ του!...

Τρικυμία ἔδρε τὸ κρανίον του. Ἐν τῷ μέσῳ

του σκότους των άπαισιών ιδεών, αΐτινες περιε-
δινούντο έντός, ουδεμία ωλίσθαιεν άκτίς. Ποτέ
υίός, ποτέ έραστής, δέν εύρέθησαν εις άπελπι-
στικωτέραν αύτης θέσιν.

Μετά μακράν ώραν, όταν είχαν ξηρανθή τά
δάκρυά του και έντός των όφθαλμών του απέ-
μενε μόνον ώσει έρουθρωπή τις άντκύνεια, ή γέρ-
θη βραδέως, ήνοιξεν έν συρτάριον, εξέγαγε μι-
κράν έλαιογραφικήν εικόνα και τήν έστησεν
άπέναντί του επί του γραφείου. Ήτο ή μήτηρ
του. Έντός του μελανού γεγλυμμένου πλαισίου,
έμειδία μελαγχολικώς περικαλλής νεαρά γυνή,
λεπτοφυής, με γαλανούς όφθαλμούς, έσκιασμέ-
νους υπό μακρών βλεφαριδών. Τό στήθος, όσον
εφαινετο έν τή ζωγραφία, έκολπούτο γλαφυρά-
τατα υπό τό μαύρον περιόρμιον με τό λευκόν
κεντημένον περιτραχήλιον και μ' έν βαθύχρωμον
ρόδον, άντί άλλου κοσμήματος.

Ο υίός ήτο ή ζωσα εικών της μητρός του.
Ταύτά ζωηρά χρώματα, ταύτά λεπτά χαρα-
κτηριστικά, ή αύτή άθρότης της έπιδερμίδος,
ή αύτή μελαγχολική βαθύτης του βλέμματος.
Μία έλαία, άνωθεν της δεξιάς γωνίας του στό-
ματος, παρείχεν εις άμφοτέρως τās φυσιογνω-
μίας τό αυτό ιδιάζον θέλητρον. Ακόμη ή αύτή
σεμνότης του ήθους, ή αύτός βρεμώδης και σοβα-
ρός χαρακτήρ, ή αύτή της ψυχής λεπτότης
και ή εύγένεια, δι' ών ή καλλιτέχνης έξωογόνησε
μετά θαυμαστής έπιτυχίας τούς άψύχους χα-
ρακτηήρας του πίνακος του. Πώς ώμοιάζον! Εί-
χον δικαίον νά φρονώσιν οι οικείοι ότι ο Παύλος
ήτο μάλλον Δούκας έκ μητρός, ή Ανδρεάδης έκ
πατρός. Και όταν έλεγον προς τόν κ. Ανδρεάδην:

«Τί χαριτωμένο πλάσμα τό παιδάκι σου!»

— Είνε άπαραλλακτη ή μακαρίτισσα » ά-
πήντα ο πατήρ, εξαλείφον επί στιγμήν τό μει-
διάμα, τό όποϊον εφώτιζε διαρκώς τήν συμπαθή
του μορφήν.

Πώς τήν ήγάπα ο Παύλος τήν μητέρα του,
πώς ελάτρευε τήν ήγιαν της μήμην! Ως τήν
είχεν εκεί άπέναντί του και τήν έβλεπε, τήν
έβλεπεν, ώσει ζητών τήν άρωγήν της και τήν
παρηγορίαν της έν τή σημερινή δυστυχία, προ-
έβαινον όλονέν κι άναμνήσεις του παρελθόντος
και κατέκλυζον άθρόαι τό πνεύμα του. Απέθα-
νε πρό έννέα έτών . . . 18 Αύγουστου 1878 . . .
Ήτο μικρός ακόμη τότε, όταν εκείνη έζη' άλλ'
ένθυμείται ζωηρώς τό μειδιάμα της τό φιλό-
στοργον, τήν τρυφεράν της φωνήν, τήν γλυκειάν
της άγκυλην, τό φίλημα της τό θερμόν . . .
Τήν ένθυμείται κομψήν, άστράπτουσαν, ήγεμο-
νικήν υπό τās λαμπράς της ένδυμασίας. . . τήν
ένθυμείται εις τήν εκκλησίαν μελανειμονα, με
μίαν Σύνοφιν δεδεμένην δια βελούδου και έλε-
φντοδόοντος, έφ' ής έκυπτε προσευχομένη . . .
Τήν ένθυμείται διηγουμένην προς κιάτον ιστορία

φαιδράς ή συγκινητικώς . . . τήν ένθυμείται με
τό κέντημά της παρακαθημένην και έπιβλέ-
πουσαν εις τό μάθημα της παιδαγωγού του, της
καλής εκείνης Mamzelle Goron . . . τήν ένθυμεί-
ται παρά τό πλευρόν του, σκιαζουσαν αύτόν δι'
άοράτων πτερύγων και μεθούσαν με τό άνέκ-
φραστον εκείνο της μητρός μύρον εις τόν περι-
πατον, παρά τήν δροσεράν παραλίαν του Φα-
λήρου, εις τόν βραχίονα του πατρός του, ή
έν άμάξη οδηγούσαν πολλάκις τούς ήπουσ'
εις τό θέατρον, περιβλέπουσαν με τās μακράς
της λευκοχρύσους διόπτρας εις τήν αίθουσαν,
πρό του έβενίνου κλειδοκουμβάλου, άποσπώσαν
τās ήγαπημένας της μελωδίας, αΐτινες έπετε-
ργίζον και σήμερον ακόμη εις τόν νούν του με-
λαγχολικαί και πένθιμοι . . . τήν ένθυμείται επί
τέλους συχνά κλινήρη, ώχράν, άσθενή, με κόμην
άτακτον, με όψιν περιαληγή, υπό τά κίτρινα μετα-
ξωτά σκεπάσματα εξ όρειχάλκου κλίνης. . . Έπα-
σχεν άφ' ής έγέννησε και τό δευτερόν της τέκνον,
τήν μικράν Άνθήν, δέν είδεν ή καύμένη ούτε
μίαν καλήν ήμέραν! Πρωϊαν τινά του Απριλίου
τόν άπεχαιρέτησεν, άναχωρούσα μετά του πα-
τρός του δια τήν Νεάπολιν, όπου θά ύφίστατο
έγγχειρησιν. Ω, του φρικώδους χωρισμού! Έν-
θυμείται τό τελευταίον της βλέμμα έν τώ γα-
λανώ λιμένι του Πειραιώς, έν φ' ο ήλιος κατηύ-
γαζε δια χειμάρρων φωτός από του ούρανού της
άνοιξεως . . . Αυτός εύρίσκειτο επί μίας λέμβου
μετά της δεσποινίδος Goron και της μικράς Άν-
θής, έν φ' εκείνη τόν άπεχαιρέτα από του άνα-
χωρουντος άτμοπλοίου, του όποϊου ο καπνός άνη-
γείρετο εις κλονουμένην στήλην, λευκαζουσαν
έν τώ μέσφ της αίθρίας. . . Δια παντός! . . .
Μετά πέντε μήνας, τήν 18 Αύγουστου ο θεός του
ελάμβανεν έκ Νεαπόλεως τό φοβερόν τηλεγρά-
φημα. Όποϊον σκότος εκάλυψε τήν οικίαν, όποσα
σιγηλά δάκρυα, όποϊον πένθος! . . . Μετά δέκα
ήμέρας ήλθεν ο πατήρ του κλαίων και μελα-
νειμονών, κομίζων τό λειψανον της μητρός του.
βαλσαμωμένον . . . Ένθυμείται τήν ήμέραν της
κηδείας ζοφεράν, συννεφώδη, τούς κροσσούς, τήν
έπισημότητα, τά μαύρα καλύμματα, τά άνθη
και τήν βροχήν, πλήσσοσαν παταγωδώς τās
κεκλεισμένας άμάξας. Έν τώ ήμισφωτι του ύπερ-
πληθούς ναού, κι νεκρικαί λαμπαδες προσέπι-
πτον πενήμιως επί του μεγάλου και βαρέος φε-
ρέτρου έκ στίλπνου άνακαρδίου κ' έπιχρύσους
λαβάς . . . Όταν ήνοιχθη, έφάνη ένδον δευτέρα
μολυβδίνη θήκη, φέρουσα επάνω έν τετραγώνον
ύαλιον, υπό τό όποϊον είδεν ώχράν και παρα-
μορφωμένην έν τώ τελευταίφ της ύπνφ τήν
μητέρα του . . . Τήν κεφαλήν της μόνον . . . Τόν
έβαλον νά άσπασθί τό ύαλιον . . . και τίποτε
άλλο. Κατόπιν επί του λευκού μαρμαρου έν τώ
Α' Νεκροταφείφ άνυψώθη ή μαρμαρίνη προ-

τομή και επί της βάσεως έχαράχθη τόνομά της
Μαρία με χρυσά γράμματα, ως ήτο κεχαρα-
γμένον και έν τή καρδιά του.

Παρήλθον έννέα έτη. Έν τούτφ τώ μεταξύ
ή χαρά επανήλθεν εις τήν όρφανήν οικογένειαν.
Ο κύριος Ανδρεάδης επανεύρε τό αιώνιον του
μειδιάμα' άφρέθησαν τά πένθη των πάλων και
άντικατεστάθησαν τά μελανά ένδύματα. Ήδη
τό κλειδοκουμβάλον ήλάλαζεν έν τή αίθούση,
υπό τούς μικρούς δακτύλους της Άνθής. Η νε-
κρά εφαινετο λησμονηθείσα . . . επέκειτο ο δεύ-
τερος γάμος του συζυγου της.

Εις τήν σκίψιν ταύτην του Παύλου ή εικών
τφ έφάνη μειδιάσασα πικρότατα. Αλλά . . .
δέν είχεν άδικον ή καίμενος ή πατέρας. Νέος
ακόμη, μόλις τεσσαρακοντούτης, συμπαθής,
ζωηρός, κατά δέκα έτη φαινόμενος μικρότε-
ρος, έν τή άκμή λαμπρού σταδίου, άδικον ήτο
νά μείνη καταδικασμένος αιωνίως εις βίον χη-
ρείας. Και θά ένέμενεν ίσως εις τοιαύτην από-
φασιν, καθ' όλοκληρίαν άφωσιωμένος εις τά δύο
του τέκνα' άλλ' ή Έρμινία Ζιβρά, ύπερ της ο-
ποίας εκλονίσθη και συνέλαβεν επί τέλους τήν
έναντίαν απόφασιν, ήτο τόσον πολύτιμος ύπαρ-
ξις, τόσον ωραία κόρη τόσον σπανιος χαρακτήρ!
Έν τώ έρωτί του ένόμιζεν ότι έγκλημα θά ήτο
νά άποστερήση έαυτόν άνεκτιμήτου συζυγου —
ως τφ έλεγε πρό μικρού — και τά τέκνα του
νέας μητρικής άγάπης και περιθαλψεις Μά-
λιστα είχε βραδύνει πολύ και ήτο πλέον και-
ρός . . . Είνε άλλθές ότι ο υίός του ήτο ήδη
μεγάλος, είκοσαετής, τελειόφοιτος, προώρως
άνεπτυγμένος, έν ώρα γάμου τέλος πάντων
και αύτός. Αλλ' επταίον οι γονείς του, οι όποιοι
έσπευσαν νά τον νυμφεύσασιν μικρόν, πολύ μι-
κρόν, και ή τύχη ή σκληρά, ήτις συνήργησε νά
επέλθη ούτω παράδοξον άποτέλεσμα: Νεώτερος
σχεδόν του υιού του ο πατήρ, αυτός νά έχη
ανάγκην γάμου, καθ' ήν ώραν έπρεπε νά φρον-
τίση περί του γάμου του υιού του. Νά έχη
ανάγκην . . . και τί είδους ανάγκην; μία νύμφη
καλή, δέν θ' άντικαθίστα άρά γε παρ' αύτφ
τήν σύζυγον; Α, όχι, ή καρδια έπαλλε μετά
νεανικου σφρίγγους υπό τά εύρέα στήθη του άν-
δρός, και έπαλλεν εξ έρωτος! . . .

Ταύτα άνέστρεφεν έπιμόνος ο Παύλος, βια-
ζόμενος νά δικαιολογήση τόν πατέρα του και
νά ήδύνη τό πικρόν της μητρός του μειδιάμα.
Αλλ' όταν επήρχετο ή σκίψις ποίαν ήγάπησεν
ο πατήρ του και ποίαν θά ένυμφεύετο, νέφος έ-
κάλυπτε τήν διανοϊαν του. Τήν Έρμινίαν! . . .
Α, ήτο πολύ σκληρά ή τύχη, ή έξωθούσα προς
σκοτεινόν μέλλον τόν βίον του! Ήσθάνετο έαυ-
τόν συντετριμμένον υπό τό βάρος τόσον μεγάλης
συμφοράς. Δέν ήξευρε τί νά είπη, τί νά πράξη,
τί νά σκεφθί. Ηύχετο νά ήγάπα όλιγώτερον

τόν πατέρα του, ή τούλάχιστον τήν Έρμινίαν
άλλ' άτυχώς ήγάπα και τούς δύο πολύ, παρα-
πολύ, όπως συνείθιζε ν'άγαπά.

Έν τή άμηχανία του ήτένιζε τήν εικόνα της
μητρός του, ώσει ζητών οδηγίαν και φώτισιν. . .
Μεθ' όλην του τήν ανάπτυξιν, έν φ' τόρα ήπίσται
περί όλων, δέν έδυνήθη έν τούτοις ποτέ νά εκ-
ριζώση μίαν πρόληψιν, μίαν πίστιν: Πληγείς
δια του θανάτου της έν τρυφερά ήλικία, πριν
τόν καταλάβη ο σκεπτικισμός, έξηκολούθει πι-
στεύων έγκαρδίως ότι ή μήτηρ του έζη μετά
των Άγγέλων και ότι τόν επέβλεπεν από του
ούρανού. Η μήμη της μόνη τόν συνέδεε μετά
του μεταφυσικου και της αιωνιότητος. Απε-
τεινετο προς αύτην, ως νά τήν είχεν ένώ-
πιόν του, ως νά τον ήκουεν. Η μικρά προσω-
πογραφία, ήν εφύλασσε μετά θρησκευτικής εύλα-
θείας, ήλλαζε πρό των όφθαλμών του εκφρασιν,
ώσει ζωσα, εις πάσας τās σοβαράς του περιστά-
σεις. Σήμερον άνεγίνωσκεν επ' αύτης τρόμον και
άπόγνωσιν. Α, πόσον θά έπασχεν ή καλή του
μήτηρ, έτάζουσα τά βάθη της καρδιάς του
και του λογισμού του! Έν φ' τήν έβλεπε, τήν
έβλεπεν, οι όφθαλμοί του έθαλουντο υπό νέων
δακρύων και δέν ήδύνατο νά τήν βλέψη πλέον. . .
Μίαν φοράν έκυψε και επέθηκεν επ' αύτης τά
χείλην . . .

Έκ της θλιβείρας του εκστάσεως τόν εξήγειρεν
εις κτύπος εις τήν θύραν.

« Ποιος είναι; » ήρώτησεν ένδυναμώνων εις
ύφος άτάραχον τήν φωνήν του.

« Μέσα είσαι, Παύλε; »

Με τήν φαιδράν έπιφώνησιν ήνοιχθη ή θύρα
και εισώρμησεν έντός του δωματίου θορυβωδώς
έν κοράσιον εύθυμον, φιλόγελων, ώσει ένδεκαετής.

« Σ'είσαι, Άνθή; » είπεν ο Παύλος, καταλη-
φθείς ούτως άπροόπτως και προσπαθών νά κρύψη
τήν εικόνα και τήν συγκίνησιν του.

« Ναι, εγώ 'μαι' δέν με βλέπεις; Στάσου
νά κλείσω τήν πόρτα . . . Μπα! καλέ τήν ει-
κόνα της μαμάς κρύβεις αύτού; Για νά τήν
ιδω' εγώ' μιά στιγμή. . . Καίμενη μαμμά, κρύμα
νά μη ζής νά βλέπης πόσο σου 'μοιάζει ο Παυ-
λάκης. Εγώ' μοιάζω του μπαμπά μου' αλήθεια
δέν 'μοιάζω του μπαμπά μου; Καλέ τί; δέν
μου μιλείς λοιπόν; Μπα, μπα! Παύλε, κλαίς;
τί έχεις; »

— « Όχι, δά, δέν κλαίω, ποιός τό είπε! »
άπήνησεν ο Παύλος γελών βεβιασμένος, παρά
τούς ύγρους του όφθαλμούς.

« Α, κλαίς! κλαίς! δέν με γελας έμένα,
Παύλε. Νά, εγώ' δέν βλέπω κόκκινα τά μάτια
σου; Α, κύριε, κάμνεις πολύ άσχημα νά κλαίς!
Νά, αυτά είναι δάκρυα, δέν είναι δάκρυα; Πάω,
τρέχω νά το 'πώ του μπαμπά. »

Και εικινήθη νά εξέλθη. Αλλ' έσπευσεν ο

Παῦλος καί τὴν ἐκράτησεν ἐκ τοῦ φορέματος. Τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του. Ἡ παιδικὴ ἐνέδωκε μειδιῶσα· ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ στήθους του μικρὰν χαρίεσσαν κεφαλήν, ἠμείκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, κατὰ τὴν συνήθειάν της, καὶ μετὰ κλαυθμηρὰν φωνήν, χαμηλοῦ βαρέως τόνου, ὡσεὶ ἀνδρικοῦ, ἠρώτησεν τὸν ἀδελφὸν της :

« Γιατί λοιπὸν κλαῖς, κακὴ ;

— Κλαίω... ἀλήθεια τὸ λές ; Κ' ἐγὼ δὲν το καταλαβα... φαίνεται ποῦ θυμήθηκα τὴ μὴ-τέρρα... »

— Ἄ, ἡ κακίμην... Ἐγὼ δὲν τὴν ἐγνώρισκα καθόλου, εἰδεμὴ φαντάσου κ' ἐγὼ πόσο συχνὰ ποῦ θύκλαιγα... Ἀλλὰ δὲν ἐδιάλεξες καλὴ μέρα γιὰ κλάμματα... Ἐλα, πῶς με σφίγγεις ἐταί : Ἀφῆσέ με, θέλω νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ μπαμπά, νὰ τοῦ πῶ πῶς κλαῖς.

— Μὴν τοῦ το πῆς, γιατί θά με μαλλώσῃ

— Αὐτὸ θέλω κ' ἐγὼ νὰ σε μαλλώσῃ, νὰ μὴν το ξανακάνῃς ἄλλη φορὰ.

— Καὶ τί σε μέλει σένα ;

— Μὲ μέλει, λέει ! Ἀμ σάν σε βλέπω σένα νὰ κλαῖς, μοῦρχειται καὶ μένα νὰ κλάψω. »

Ὁ Παῦλος ἀπήντησε διὰ φιλήματος, μετ' ὅ ἔστη παρατηρῶν τὸ κοράσιον. Ὑπῆρχον συχναὶ αἱ τοιαῦται στιγμαὶ, καθ' ἃς ἡ μετὰ τοῦ πατρὸς ὁμοίότης τῆς ἀδελφῆς τοῦ τῶ ἀπεκαλύπτετο τόσῳ καταπληκτικῇ, ὥστε ἔμενε πρὸ αὐτῆς ἐν θαυμασμῷ. Εἶχε τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν του, τὴν θυσσανώδη του κόμην, τοὺς μικρούς ἐκφρακτικούς ὀφθαλμούς του· ἀλλὰ πρὸ πάντων τὰ κινήματά του ὅλα, τὴν αἰώνιον φαιδρότητα, τὴν στιγμιαίαν περιπαθειαν, τὴν φλύαρον διαθέσιν, ἐν πνεύμῳ ἀνήσυχον, ζωηρόν, ἐκινῆτον, ἀπερίσκεπτον ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ καὶ ἑτοιμον. Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ ἦσαν δύο ἀντίθετοι χαρακτῆρες, ὡς ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ των.

Ἡ κακίμην ἡ Ἀνθή, τί καλὸ κορίτσι ! Ἀληθῶς εἶχε στιγμὰς δυστροπίας, ἐλαφρότητας, ἐφ' αἷς περπονεῖτο ἐνίοτε ἀπελπιστικώτατα ἢ κυρία Ἐλλιστ, ἡ διάδοχος τῆς mamzelle Goron· ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶχεν ἀγαθὴν, πολὺ ἀγαθὴν καρδίαν. Μεθ' ὅσης εὐκολίας ἐδύνατο νὰ προδώσῃ εἰς τὸν πατέρα της τοῦ Παύλου τὴν θλιψίν, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐδύνατο νὰ ἐκτραχῆ εἰς θρήνους, ἐάν τὸν ἔβλεπε κλαίοντα. Καὶ τί ὠραία ποῦ ἐκλαίεν ! ἤρεσκετο κανεὶς εἰς τὸν θορυβώδη καὶ ἄνευ πολλῶν δακρῶν κλαυθμὸν τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ὡς εἰς ἄλλου τὸν γέλωτα. Ἡ βίς του πρὸ πάντων συμπτυσσομένη προσελαμβάνε τόσον συμπαθεῖς σχῆμα !

Τοῦτο ἐνθυμεῖτο τότε ὁ Παῦλος, θωπεύων ὄλοεν τὴν μικρὴν κόμην καὶ ἀτενίζων τὸ πρόσωπον τῆς ἀδελφῆς του, ἐν ᾧ αὐτὴ ἀνεσκαλίζε τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου ἀντικείμενα, φυλλομετροῦ-

σα βιβλία, δοκιμάζουσα τὰς γραφίδας, κρούουσα τὸν κωδωνίσκον, παίζουσα μετὰ τῶν παικίλων κομψοτεχνημάτων, ἐγγιζουσα καὶ μετατοπίζουσα τὰ πάντα.

« Χαλκομανίες γυρεύω, δὲν ἔχεις χαλκομανίες ; » ἔλεγε διερευνῶσα χαρτοφυλάκια καὶ συρτάκια. Διὰ νὰ εἴσθῃ ἐν κυτίον ἀποτεθειμένον ἐπὶ τῆς ἄλλης ἄκρας, ἀνηγέρθη καὶ ἐπάτησεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Παύλου ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ.

« Στάσου, τί θέλεις ; Ἐκεῖνο τὸ κουτάκι ; πέ μου το νὰ σοῦ το δώσω !

— Ναι· τί ὠραῖο ποῦ εἶνε ! Χαλκομανίες ἔχεις μέσα ;

— Ὅχι, σοῦ εἶπα· χαλκομανίες δὲν ἔχω πουθενά. Ἄν θέλῃς, σοῦ χαρίζω τὸ κουτάκι.

— Μοῦ το χαρίζεις ἀλήθεια ; Ἄ, τί καλὰ... Ἀλλὰ, βλέπω, σὺ θέλεις νὰ με καλοπιάσῃς γιὰ νὰ μὴν πῶ τίποτα τοῦ πατέρα... Ἄ, ὄχι κύριε, δὲν σου κἀνω τὴ χάρι ! Θά του πῶ πῶς ἐκλαίγεις πρὸ ὀλίγου, καὶ σὲ προειδοποιῶ ! Γιὰ νὰ σε ἰδῶ τότε... Ἄ, ὄχι, δὲν κλαῖς περὶ ! Ἐλα, ἔλα... σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θά του πῶ τίποτα... »

Καὶ ἔλεγε ταῦτα ἐν πάσῃ φαιδρότητι, ἀνακαθίσασα πάλιν καὶ ἀνατρέπουσα ἀνοικτὸν τὸ μικρὸν κυτίον ἐφ' ἐνὸς δισκαρίου, ἐφ' οὗ κατέπεσαν, ἀντηγήσαντα μεταλλικῶς, ὅλα τὰ ἐμπεριεχόμενα βωπικὰ, ἐν δακτυλίδιον, δύο-τρεις κερφίδες λαίμοδετου, κομβία παντοειδῆ, μία μολυβδῆς χρυσῆ, καὶ μετὰ αὐτῶν ἐν ζῆρὸν ἄνθος. Τὸ κυτίον ἤρπεν εἰς τὴν μικρὰν ὑπερθαλόντως. Ἐπὶ τῶν μελανῶν αὐτοῦ πλευρῶν εἰκονίζετο διὰ ποικιλοχρῶν μαργαριτοστράκων ἡμιαναγλύφων σκηναὶ κινεζικοῦ βίου· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀχυροχρόου καλύμματός ἐφέρετο ἐξωγραφημένη ζωηρότατα φανταστικὴ ἀνοδοέσμη, ἐπίσης κινεζικὴ Ἄφ' οὗ τὸ ἐκένωσε καθ' ὄλοκληρίαν, τὸ ἐκλείσει, τὸ ἔθηκεν ὑπὸ μάλης θριαμβευτικῶς, ἀπεσπάσθη τῶν ἀγκαλῶν τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ὤρμησε νὰ ἐξέλθῃ μετὰ χάρας, χωρὶς νὰ προφέρῃ οὔτε λέξιν εὐχαριστίας.

« Ἀχάριστ ! μοῦ ἔκανες ἐδῶ μέσα τὸν κόσμο ἄνω-κάτω, μοῦ πῆρες τὸ κουτάκι μου, μοῦ ἔλερωσες τὸ πανταλόνι μου, καὶ οὔτε ἐνα εὐχαριστῶ δὲν μου λές. »

— Ἄ, ναι, με συγχωρεῖς ! »

Ἡ Ἀνθή ἐπέστρεψεν ἡσπασθῆ τὸν ἀδελφὸν της, ἔκαμεν ὅτι θά τινάξῃ τὴν περισκελίδα του, τὴν ὁποῖαν εἶχε σκονίσει μετὰ τὰ ὑποδηματικά της, καὶ ἐξήλθεν ἡδὴ μετὰ μεγαλητέρας ταχύτητος.

Ὁ Παῦλος ἤρχισε ταξίθετων βραδύς καὶ σκεπτικὸς τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του ἀντικείμενα. Ἐντὸς τοῦ δισκαρίου, ἐφ' οὗ ἡ Ἀνθή ἀνέτρεψε τὸ κυτίον, ἀφῆκεν ἀτμημελῶς πάντα τὰ ἄλλα, ἐκτὸς τοῦ ζῆρου ἐκείνου ἄνθους. Ἦτο μία ἐρυθρὰ ἀνεμώδη μετ' ὀλίγα πράσινα φυλλάρια, καλλίστα

διατηρουμένη, τὴν ὁποῖαν ἀνέλαβεν ὁ νέος μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ τὴν ἐνέκλεισε μετὰ δύο σελίδων τοῦ ἡγαπημένου του βιβλίου—ἐνὸς χρυσοδεμένου Ἰβαρόν.

Καὶ ἀνεπόλησε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἄνθους ἐκείνου, τόσον θλιβεράν ἱστορίαν ! Ἄ, ὁποῖον δυστυχὲς αἶσθημα ἀντεπροσώπευε τὸ ἐξηραμένον ἐκεῖνο ἀναμνηστικόν ! Ἐβασανίσθη ὑπὸ τῆς ιδέας ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ το φυλάξῃ καὶ νὰ το ἀσπασθῆ· ἀλλὰ τότε ἡ πράξις τῶ ἐφαίνετο πολὺ τολμηρὰ. Ἦτομιάζετο ν' ἀνοίξῃ πάλιν τὸ βιβλίον καὶ νὰ τρίψῃ τὸ ἄνθος εἰς κόκιν μετὰ τῶν δακτύλων του, ὅπως θά συνέτριβεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ἐγκλείῃ... Ἀλλ' ὁ δισταγμὸς του ὑπῆρξε πολὺς καὶ μακρὸς...

Καθ' ἣν στιγμὴν ἤγγιζε τέλος τὸ βιβλίον μετ' ἀποφασίως τινος, ἠνοίχθη ἡρέμα ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ὁ πατήρ του. Εἰς τὴν εἰσοδὸν του ὁ Παῦλος ἐταράχθη τόσον, ὥστε, ὡς ἐάν ἐφοβεῖτο μὴ τὸν προδώσῃ ἡ ἀνεμώδη, ἐξεσφενδόνησε τὸν ταλαίπωρον Ἰβανόν, ὅσον ἐδύνατο μακρὰν του.

Ὁ πατήρ του... κομψός, μετ' ὑψηλὸν πῖλον, μετ' ὄξυ ὑπογένειον, μετ' ἐλαφρὸν ἐπανωφόριον, μετ' ἐλαφρὰ κίτρινα χειρόκτια. Τὸν περιέμενον ἦδη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διὰ τὸ μαθημα τῆς ὁ—θ μ. μ. οἱ φοιτηταί, οἵτινες—οἱ κομψότεροι τοῦλάχιστον μετὰ αὐτῶν—τὸν εἶχον ὡς ὑπόδειγμα ἐπιστήμης συγχρόνως καὶ συμμοῦ. ἀγοράζοντες τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα συνίστα ἢ ἐξέδιδεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς λαίμοδέτας, τοὺς ὁποῖους ἔβλεπον προτιμωμένους ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ των. Ἦγει ἡ πέμπτη, ἀλλ' ὁ κ. Ἀνδρεάδης δὲν ἐβιάζετο, οὔτε παρὰ τὴν συνήθειάν του ἐμειδία. Ἡ ἔκτατος αὐτῆ σοβαρότης ἔκαμε τὸν Παῦλον νὰ ὑποθέσῃ μήπως τὸν ἐπρόδωσεν ἡ Ἀνθή. Ἡ δ' ἐπακολουθήσασα ὁμιλία τοῦ πατρὸς του τὸν ἐστήριξεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἐκεῖνα τὰ συχνά : μήπως δυσηρεστήθης... ἐάν παραπονείσαι... πέ μου τέλος πάντων τί θέλεις... ἢ μητέρα σου θά ἦνε εὐχαριστημένη... ἐγὼ ἐξέπληρωσα ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐξέφρασες τσακίς... ἐγὼ ἐνεργῶ πρὸς τὸ καλὸν σου καὶ εἶνε ἀνεξήγητος ἡ λύπη σου,—ὅλοι οὗτοι οἱ ὑπαινεγμοὶ καὶ ἄλλοι, οἱ παρεντιθέμενοι εἰς τὴν μακρὰν περὶ τοῦ γάμου τοῦ ὁμιλίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπέμενον ἀναμασσῶν ἐν οὕτως ἀκαταλλήλῳ ὄρω, κατεβασάνιζον καὶ ἐτάρασσαν τὸν υἱόν.

« Ἐγὼ παρενοήθηκα ; ἐγὼ ἐλυπήθηκα ; » ἀνέκραζεν οἷονεὶ ἐκπληκτικὸς οὗτος. « Ποῖος σας εἶπεν ὅτι ἡ εὐτυχία σας δὲν εἶνε καὶ ἰδική μου εὐτυχία ;

— Δὲν ἤξεύρω. παιδί μου, εἴμφορεις νὰ πῆς ὅτι θέλεις » συνεπέραναν εἰς τὸ τέλος ὁ κ. Ἀνδρεάδης. « Ἀλλ' ἂν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ὑπεδέχθης καλῶς τὴν εἰδήσιν, ἐάν φοβοῦμαι μήπως ἡ κατάρσις σου ἦτο βεδικασμένη, ἐάν τρέμω μήπως δεσμεύω τότε τὸ μέλλον σου καὶ τὴν εὐτυχίαν σου· δὲν μου ἐπιτρέπεις νὰ ἐλαφρύνω τὴν συνείδησίν μου μετὰ μίαν διακήρυξιν, τὴν ὁποῖαν εἶχα μάλιστα χρεὸς νὰ σοῦ κάμω ἐξ ἀρχῆς : Εἶσαι ἐλεύθερος, παιδί μου, νὰ κάμῃς ὅπως σκέπτεσαι καλλίτερα· ὁ πατέρας σου ἔχει πεποιθήσιν σὲ σένα καὶ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς καμμίαν σου ἀπόφασιν, ἀπολύτως. Ἄν τὸν γάμον μου νομίζῃς κώλυμα τοῦ ἰδικοῦ σου, σοῦ ἀναγγέλλω καθαρά ὅτι ἔχεις, παιδί μου, τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν εὐχὴν μου, νὰ νυμφευθῇς καὶ σὺ ὅποτε θέλεις καὶ ὁποῖαν ἀγαπᾷς ! »

Ὁ Παῦλος ἀνεσκιρτήσεν εἰς τὸ ἄκουσμα. Ἄ, αὐτὸ ἦτο ἴσα ἴσα, ὅτι δὲν ἔδύνατο νὰ νυμφευθῇ ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ ! Καὶ ἐν ᾧ παρὰ τὸ πλαστὸν μειδιάμα, δι' οὗ ἀπήντησεν καθήσυχαστικῶς πρὸς τὸν πατέρα του, ἐσπαράσαστο βαθύτατα ἡ καρδία του, ἐκεῖνος ἐξήρχετο τοῦ δωματίου μετὰ νεανικῆς εὐκινήσιας, ζωηρός, εὐτυχής, μετὰ συνείδησιν ἐλαφρὰν, ὡς ἐάν τῶ περιποιεῖ ἡ διακήρυξις του.

Μετ' ὀλίγον, ὅταν ἐξήρχετο νὰ ζητήσῃ ὀλίγην ἀναψυχὴν εἰς περίπατον καὶ ὁ Παῦλος, διαβαίνων τὸν διάδρομον, ἤκουσε παρὰ τὸ δωματίον τῆς ἀδελφῆς του λυγμούς. Ὄθησε τὴν θύραν ἐν ἀπορίᾳ καὶ εἶδεν... Ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ ἐλαφρῶς βροδοχρόου τοίχου ἡ μικρὰ Ἀνθή ἐν στάσει ἀπογνώσεως παιδικῆς, προστρέβουσα τοὺς ὀφθαλμούς μετ' ἀμφοτέρως τὰς πυγμάς, ὡς ἐάν ἤθελε νὰ τοὺς ἐξοριζῇ, ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητα. Παρ' αὐτήν, ἐγκαταλελειμένον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, παρέκειτο ἀνοικτὸν καὶ ὄρθιον τὸ μικρὸν τῆς κυτίον... Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ὁ Παῦλος ἔμεινε ἐκπληκτικὸς.

« Ἀνθή ! » ἀνέκραξε πλησιαζών· « γιατί κλαῖς ; τί ἔπαθες ; . . Κυρία Ἐλλιστ ! ποῦ εἶνε ἡ κυρία Ἐλλιστ ; . . Τί ἔχεις, παιδί μου ; πέ μου ! . . »

Καὶ κατεβίβασε μετὰ κόπου τὰς πυγμάς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ὀφθαλμῶν καταδρεκτικῶν, ἐρυθρῶν ἐκ τῆς τριβῆς, κλεισμένων ἐπιμόνως, ὡς ἐάν ἔτρεμεν ἐκ βαρείας τύψεως ἡ μικρὰ ν' ἀτενίσῃ τὸν ἀδελφὸν της. Ἀλλ' ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἐπαυξάνουσα τοὺς θρήνους καὶ μετὰ φωνὴν διακεκομμένην :

« Χι, χι, χι ! Τὸ εἶπα τοῦ μπαμπά . . πῶς ἐκλαίγεις ! »

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνήχεια, ἴδι α. 40

Ἄλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Ἡ ἀνακαινίσις αὕτη ἀρχαίας ἐπιστήμης θὰ ἐχρησίμευεν μικρὸν εἰς τὴν γενικὴν τῆς ἀνθρωπότητος πρόοδον, ἀν αἱ ἀναπτύσσουσαι τὸ πνεῦμα ὑψηλαὶ αὐταὶ γνώσεις, αἱ φωτίζουσαι τὴν ψυχὴν, καὶ ἀπαλλάσσουσαι αὐτὴν τῶν κοινωνικῶν μετριότητων, ἡθελον μένει περιωρισμέναι ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ τῶν ἐκ ἐπαγγέλματος ἀστρονόμων. Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐποχὴ αὕτη θὰ παρέλθῃ ἐπίσης. Τὸ μόδιον δέον ν' ἀνατραπῆ. Δέον νὰ λάβωσι τὸν λύχνον εἰς τὴν χεῖρα, ν' αὐξήσωσι τὸ φῶς του, νὰ φέρωσιν αὐτὸν εἰς τὰς δημοσίας πλατείας, εἰς τὰς πολυανθρώπους ὁδοὺς, ἄχρι τῶν ἐσχατιῶν. Πάντες εἶναι κεκλημένοι ἵνα δεχθῶσι τὸ φῶς πάντες ποθοῦσιν αὐτὸ θερμῶς, καὶ ἰδίως οἱ ἐσχατοὶ, οἱ ἀπόκληροι τῆς τύχης, διότι οὗτοι σκέπτονται περισσώτερον οὗτοι ποθοῦσιν ἀπλήστως τὴν ἐπιστήμην, ἐνῶ οἱ ὄλβιοι τοῦ αἰῶνος οὐδὲν κἄν σκέπτονται περὶ τῆς ἀμαθείας των καὶ ὑπερηφανεύονται σχεδὸν δι' αὐτὴν. Ναι· τὸ φῶς τῆς Ἀστρονομίας πρέπει νὰ χυθῆ ἐπὶ τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ εἰσδύσῃ ἄχρι τῶν τελευταίων ταξέων τῶν λαῶν, νὰ φωτίσῃ τὰς συνειδήσεις, ν' ἀνυψώσῃ τὰς καρδίας· αὕτη δ' εἶνε ἡ ὠραιότερα αὐτοῦ ἀποστολὴ, ἡ εὐεργεσία του.

Ε'.

Ταῦτα εἶπεν ἡ οὐρανία μου ὁδηγός. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο ὠραῖον, ὡς ἡ ἡμέρα· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκόρπιζον φωτεινὴν λάμψιν ἢ φωνὴν τῆς ὁμοιάζε πρὸς θείαν μουσικὴν. Ἐβλέπον τοὺς κόσμους στρεφόμενους περὶ ἡμᾶς ἐν τῷ διαστήματι, καὶ ἠσθάνομην ὅτι ἄπειρος ἀρμονία διευθύνει τὴν φύσιν.

« Νῦν . . . μοὶ εἶπεν ἡ Οὐρανία, δακτυλοδεικτοῦσά μοι τὴν θέσιν ὅπου εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὁ τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος ἥλιος. . . νῦν, ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Γῆν. Ἄλλὰ παρατήρησον ἔτι. Ἐνόησες ὅτι τὸ διάστημα εἶνε ἄπειρον. Τώρα θὰ ἐνόησες ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἶνε αἰώνιος. »

Διήλθομεν τοὺς ἀστερισμούς, ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ ἡλιακὸν σύστημα. Εἶδον πράγματι ἀναφανέντα τὸν ἥλιον ὑπὸ μορφήν μικροῦ ἀστέρος.

« Νῦν, μοὶ εἶπε, θὰ σοὶ παρέξω, ἐπὶ στιγμὴν, ἂν οὐχὶ τὴν θεάν, τοῦλάχιστον τὴν ἀγγελικὴν ὀπτασίαν. Ἡ ψυχὴ σου θὰ αἰσθανθῆ τοὺς αἰθερίους παλμούς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ φῶς καὶ θὰ μάθῃ πῶς ἡ ἱστορία ἐκάστου κόσμου εἶνε αἰώνια ἐν τῷ Θεῷ. Τὸ βλέπειν εἶναι γινώσκειν, ἴδῆ!

Καθὼς τὸ μικροσκόπιον δεικνύει ἡμῖν τὸν μύρμηκα εἰς μέγεθος ἐλέφαντος καὶ εἰσδύον ἄχρι τῶν ἀπειρῶς μικρῶν κατορθοῖ νὰ καθιστᾶ ὄρατον τὸ ἀόρατον, οὕτως — εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Μούσης — ἡ ὄρασις μου ἐκτῆσατο ἀμέσως ἰσχύον ἀπροσδόκητον ἀντιλήψεως, καὶ διέκρινεν ἐν τῷ διαστήματι, παρὰ τὸν ἐκλείψαντα ἥλιον, τὴν Γῆν γενομένην ἀπὸ ἀόρατον ὄρατὴν.

Ἀνεγνώρισα αὐτὴν καὶ καθ' ὅσον τὴν παρετήρουν, ὁ δίσκος τῆς ἐμεγεθύνετο, ὡς σελήνη ὀλίγας πρὸ τῆς πανσελήνου ἡμέρας. Μετ' οὗ πολὺ, ἠδυνήθην νὰ διακρίνω ἐν τῷ μεγεθυνομένῳ ἐκείνῳ δίσκῳ, τὰς ὠραιότερας γεωγραφικὰς ἀπόψεις, τὴν χιονώδη κηλίδα τοῦ βορείου πόλου, τὰς περιμέτρους τῆς τε Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, τὴν Βόρειον θάλασσαν, τὸν Ἀτλαντικόν, τὴν Μεσόγειον. Ὅσον περισσώτερον ἠτένιζον, τόσο καλλίτερον ἔβλεπον. Αἱ λεπτομέρειαι διεκρίνοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὡσανεὶ μετέβαλλον βαθμηδὸν μικροτηλεσκοπικούς φακούς, ἀνεγνώρισα τὸ γεωγραφικὸν σχῆμα τῆς Γαλλίας· ἄλλ' αὕτη μοὶ ἐφάνη ὅπως πρᾶσινη, ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ἄχρι τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς Μάγγης ἄχρι τῆς Μεσογείου, ὡσανεὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἐκκεταμένου δάσους. Ἐν τούτοις, κατῳρθώσα νὰ διακρίνω βαθμηδὸν καὶ τὰς ἐσχάτας λεπτομερείας, διότι αἱ Ἄλπει, τὰ Πυρηνναῖα, ὁ Ῥήνος, ὁ Ῥοδανός, ὁ Λεῖγερ, ἀνεγνώριζοντο εὐκόλως.

« Πρόσεξον καλῶς » μοὶ εἶπεν ἡ ὁδηγός μου.

Καὶ τοὺς λόγους τούτους ἀπαγγέλλουσα, ἔθετο ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὴν ἄκραν τῶν μακρῶν δακτύλων τῆς, ὡσανεὶ ἤθελε νὰ μαγνητίσῃ τὸν ἐγκέφαλόν μου καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὰς ἀντιληπτικὰς μου δυνάμεις μείζονα ἔτι ἰσχύον.

Τότε ἐξηκριβώσα προσεκτικώτερον ἔτι τὰς λεπτομερείας τοῦ ὄραματος, καὶ εἶδον τὴν ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος Γαλατίαν. Ἦτο δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου, ὃν ἐνεψύχου ἡ φιλοπατρία τοῦ Βερκιχεντόριγος.

Ἐβλέπον τὰ θεάματα ταῦτα ἐκ τῶν ἄνω, ὡς βλέπομεν τὰς χώρας τῆς σελήνης διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, ὡς βλέπομεν χώραν τινὰ ἀπὸ τοῦ σκαριδίου ἀεροστάτου· ἄλλ' ἀνεγνώρισα τὴν Γαλατίαν, τὴν Ὠβέρηννη, τὴν Γεργοβίαν, τὸ Πουὸ-δὲ-Δῶμ, τὰ ἐσθεσμένα ἠρκαίστεια, καὶ ὁ νοῦς μου ἀναπαρέστησεν εὐκόλως τὴν γαλατικὴν σκηνὴν, ἧς περιληπτικὴ μόνον εἰκὼν ἐφθάνεν ἄχρι ἐμοῦ.

« Εἴμεθα εἰς τοιαύτην ἀπὸ τῆς Γῆς ἀπόστασιν, μοὶ εἶπεν ἡ Οὐρανία, ὥστε τὸ φῶς ὅπως φθάσῃ

ἄχρι ἡμῶν ἀπαιτεῖ διήστημα χρόνου ἴσον πρὸς τὰ χωρίζοντα ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἔτη. Μόνον νῦν δεχόμεθα ἐνταῦθα τὰς φωτεινὰς ἀκτίνες, αἵτινες ἀνεχώρησαν ἀπὸ τῆς Γῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Καὶ ὁμοίως τὸ φῶς διανύει ἐν τῷ αἰθερίῳ διαστήματι τριακοσίας χιλιάδας χιλιομέτρων ἀνά δευτερόλεπτον, εἶναι ταχύ, ταχύτατον· ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀκαριαῖον. Οἱ ἐπὶ τῆς Γῆς ἀστρονόμοι, οἱ παρατηροῦντες τοὺς ἐν ἡ καὶ ἡμεῖς ἀποστάσει κειμένους ἀστέρας, δὲν βλέπουσιν αὐτούς, ὡς ἔχουσι νῦν, ἀλλ' ὡς εἶχον καθ' ἡν στιγμὴν ἀνεχώρησαν ἀπ' αὐτῶν αἱ φωτεινὰς ἀκτίνες, αἵτινες φθάνουσι νῦν ἐκεῖ, ἦτοι ὡς εἶχον πρὸ δέκα ὀκτῶ αἰῶνων καὶ ἐπέκεινα.

« Οὐτε ἀπὸ τῆς Γῆς, προσέθετο, οὔτε ἀπ' οὐδενὸς τοῦ διαστήματος σημείου βλέπει τις τοὺς ἀστέρας ὡς ὑπάρχουσι νῦν, ἀλλ' ὡς ὑπῆρχαν. Εἶνε δὲ τις τόσο μακρὸν ὀπίσω, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἱστορίαν των, ὅσον μᾶλλον ἀπομακρυσμένος εἶνε αὐτῶν.

« Παρατηρεῖτε νῦν μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἀστέρας μὴ ὑπάρχοντας πλέον. Καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀστέρων ἔτι, οὓς βλέπετε διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, πολλοὶ δὲν ὑπάρχουν νῦν. Πολλοὶ τῶν νεφελῶδων, ὧν ἀναλύετε τὴν οὐσίαν διὰ τοῦ φασματοσκοπίου ἐγένοντο ἤδη ἥλιοι. Πολλοὶ τῶν ὠραιότερων ἡμῶν ἐρυθρῶν ἀστέρων εἶναι νῦν ἐσθεσμένοι καὶ νεκροί. Προσπελάζοντες αὐτοῖς, δὲν θὰ τοὺς ἐβλέπετε πλέον.

« Τὸ ἐκ πάντων τῶν πληρύντων τὸ ἄπειρον ἡλίον ἀπορρίον φῶς, τὸ φῶς, ὑπερ ἀνανακλώσιν ἐν τῷ διαστήματι πάντες οἱ ὑπὸ τῶν ἡλίων τούτων φωτιζόμενοι κόσμοι φέροι διὰ τοῦ ἀπείρου οὐρανοῦ τὰς φωτογραφίας πάντων τῶν αἰῶνων, πασῶν τῶν ἡμερῶν, πασῶν τῶν στιγμῶν. Παρατηροῦντες ἀστέρα τινὰ, βλέπετε αὐτὸν τοιοῦτον, οἷος ἦτο καθ' ἡν στιγμὴν ἀνεχώρησεν ἀπ' αὐτοῦ ἡ φωτογραφία, ἢν δέχεσθε καθὼς ἀκούοντες κώδωνά τινι δέχεσθε τὸν ἦχον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ, καὶ τόσο βραδύτερον, ὅση εὐρίσκεσθε πλέον μακρὰν.

« Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι ἡ ἱστορία πάντων τῶν κόσμων ταξιδεύει νῦν ἐν τῷ διαστήματι, μηδέποτε ἐξαφανιζομένη ὅπως, καὶ ὅτι πάντα τὰ παρελθόντα γεγονότα εἶνε παρόντα καὶ ἀνεξίτηλα ἐν τοῖς κόλποις τοῦ ἀπείρου.

« Ἡ διάρκεια τοῦ παντός θὰ εἶνε ἀτέρμων, ἢ Γῆ θὰ τελειώσῃ, καὶ ἡμέραν τινὰ δὲν θὰ εἶνε ἄλλο τι εἰμὴ τάφος. Ἄλλὰ θὰ ὑπάρξωσι νέοι ἥλιοι καὶ νέοι γαῖαι, νέοι ἀνοίξεις καὶ νέα μεριδιάματα, πάντοτε δὲ ἡ ζωὴ θὰ ἀνθῆ ἐν τῷ σύμπαντι ἀπερίοριστος καὶ ἀτέρμων.

« Ἡθέλησα νὰ σοὶ δείξω — εἶπε μετὰ τινος στιγμῆς διακοπῆς — ἠθέλησα νὰ σοὶ δείξω πῶς

ὁ χρόνος εἶναι αἰώνιος. Σὺ ἠσθάνθης τὸ ἄπειρον τοῦ διαστήματος· ἐνόησας τὸ μέγεθος τοῦ σύμπαντος. Νῦν τὸ οὐράνιον ταξιδεῖόν σου συνετέλεσθη, ἄς προσεγγίσωμεν εἰς τὴν Γῆν καὶ ἐπάνελθε εἰς τὴν πατρίδα σου.

« Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς σέ, προσέθετο, μάθε ὅτι ἡ μελέτη εἶναι ἡ μόνη πηγὴ πάσης διανοητικῆς ἀξίας· οὔτε πτωχός, οὔτε πλούσιος ἔσο πώποτε. Προφυλάχθητι ἀπὸ πάσης φιλοδοξίας, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ πάσης δουλείας· ἔσο ἀνεξαρτητος. Ἡ ἀνεξαρτησία εἶναι τὸ σπανιώτερον τῶν ἀγαθῶν καὶ ὁ πρῶτος τῆς εὐτυχίας ὄρος».

Ἡ Οὐρανία ἐλάλει διὰ τῆς γλυκυτέρας φωνῆς της, ἀλλ' ἡ ὑπὸ τῶν ἐκτάκτων ἐκείνων εἰκόνων παραχθεῖσα ἐν ἐμοὶ συγκίνησις εἶχε διαταράξῃ οὕτω τὸν ἐγκέφαλόν μου, ὥστε ἤρχισα αἰφνης νὰ τρέμω. Παρατεταμένη φρικίασις διέτρεξε τὸ σῶμά μου ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, καὶ τοῦτο ἀναμφιβόλως ἐπήνεγκε τὴν ἄμεσον ἀφύπνισίν μου, ἐν μέσῳ σφοδρᾶς ταραχῆς.

Ἀνεζήτησα τὴν Οὐρανίαν, ἀλλὰ δὲν εὔρον αὐτὴν πλέον· λαμπρὰ σεληνιακὴ ἀκτίς, εἰσδύσασα διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ κοιτώνός μου, ἐθώπευε τὰ κράσπεδα παραπετάσματος καὶ ἐφαίνετο ἰχνογραφουσα ἀορίστως πῶς τὴν αἰθερίον μορφήν τῆς οὐρανίας μου ὁδηγοῦ· ἀλλ' ἦτο σεληνιακὴ ἀκτίς μόνον.

Ὅτε τὴν ἐπιούσαν ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον, ἔδραμον ἀμέσως, ὑπὸ τὴν πρώτην πρόφασιν, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ ὅπως ἴδω τὴν θελητικὴν Μοῦσαν, εἰς ἣν ὤφειλον τὸ τοιοῦτο ὄνειρον . . .

Τὸ ἐκκρεμές εἶχεν ἐξαφανισθῆ!

Ἐν τῇ θέσει του ἦτο ἡ ἐκ λευκοῦ μαρμαῤου προτομὴ τοῦ περικλεοῦς ἀστρονόμου.

Ἀνεζήτησα ἐν τοῖς ἄλλοις δωματίοις ὑπὸ μυρίας προφάσεις, ἄχρι αὐτῶν τῶν ἰδιαίτερον του θαλάμων, ἀλλ' οὐδαμῶς εὔρον αὐτό.

Ἐπὶ ἡμέρας, ἐπὶ ἐβδομάδας ἀνεζήτητον, ἀλλ' εἰς μάτην· οὔτε νὰ τὸ ἴδω, οὔτε νὰ μάθω τι περὶ αὐτοῦ ἠδυνήθην.

Εἶχον φίλον τινὰ ἐμπιστόν, τῆς αὐτῆς σχεδὸν καὶ ἐγὼ ἡλικίας, καίπερ φαινόμενον ὀλίγόν τι νεώτερον, ἔνεκα τῆς φουμένης τότε γενεᾶδος του. Οὗτος ἦτο ἐπίσης θερμὸς λάτρης τοῦ ἰδανικοῦ καὶ ἴσως μᾶλλον ἐμοῦ ὄνειροπόλος· ἄλλως τε, ἦτο ὁ μόνος ἔτι τοῦ ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ προσωπικοῦ, μεθ' οὗ ἤμην στενῶς συνδεμένος. Συνμερίζετο τὴν τε χαρὰν καὶ τὴν λύπην μου, εἶχομεν τὰς αὐτὰς ὁρξεις, τὰς αὐτὰς ἰδέας, τὰ αὐτὰ αἰσθήματα. Εἶχεν ἐνόησει καὶ τὸν νεανικὸν ὑπὲρ ἐνός ἀγάματος θαυμασμόν μου, καὶ τὴν προσωποποίησιν δι' ἧς εἶχεν ἐμψυχώσει αὐτὰ ἡ φαντασία μου, καὶ τὴν μελαγχολίαν μου διότι ἀπώλεσα οὕτως αἰφνιδίως τὴν προσφιλῆ μου Οὐρανίαν, ἀκριβῶς καθ' ἣν

στιγμὴν ἤμην εἰς αὐτὴν ἀφωσιωμένους. Εἶχε πλέον ἢ ἀπαξ θαυμάσει μετ' ἐμοῦ τὰ ἐπὶ τῆς οὐρανίας αὐτῆς μορφῆς ἀποτελέσματα τοῦ φωτός, καὶ μειδίων διὰ τὰς ἐκστάσεις μου, ὡς πρεσβύτερος ἀδελφός, πειράζων με μάλιστα, ἐνόητε καὶ ὀλίγον τι ζωηρῶς, διὰ τὴν πρὸς ἐν εἰδωλον τρυφερὰν ἀγάπην μου, ἔφθανεν ἄχρι τοῦ σημείου νὰ μὲ καλῇ «Κάμιλλον Πυγμαλίωνα», ἀλλ' ἔβλεπον καλῶς ὅτι κατὰ βάθος μὲ ἠγάπα καὶ αὐτὸς ἐπίσης.

Ὁ φίλος οὗτος, ὅστις, οἶμοι! ἔμελλε μετὰ τινὰ ἔτη ν' ἀναρπαγῇ ἀπὸ τῆς Γῆς, ἐν τῷ ἀνθεῖ τῆς νεότητος, ὁ ἀγαθὸς οὗτος Γεώργιος "Ελπιστος, ἐξοχὸν πνεῦμα καὶ μεγάλη καρδιά, οὗ ἡ ἀνάμνησις θὰ μοὶ εἶνε αἰωνίως προσφιλής, ἦτο τότε ἰδιαιτέρας γραμματεὺς τοῦ Διευθυντοῦ, μοὶ ἀπέδειξε δὲ κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην του, διὰ φιλοφρονήματος εὐγενοῦς ὅσον καὶ ἀπροσδοκῆτου.

Ἡμέραν τινὰ ἐπανελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν μου ἐμείνα ἐκστατικὸς καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πιστεῦσω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου βλέπων τὸ περίφημον ἔκκρεμὸς ἐπὶ τῆς ἐστίας μου, ἀκριβῶς ἀπέναντί μου!...

Ἦτο πράγματι ἐκεῖνο, ἀλλὰ πῶς εὐρέθη ἐκεῖ; Διὰ ποίας ὁδοῦ καὶ πόθεν εἶχεν ἔλθει;

Ἐμαθον ὅτι ὁ περικλητὸς ἀνακαλυπτὴς τοῦ Ποσειδῶνος, εἶχεν ἀποστείλει αὐτὸ πρὸς ἐπιδιόρθωσιν παρὰ τινι τῶν πρώτων ὠρολογιοποιῶν τῶν Παρισίων, ὅτι αὐτὸς εἶχε λαβεῖ ἐκ Κίνας ἀρχαίον τι ἀστρονομικὸν ἔκκρεμὸς μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ὅπερ προσέφερεν εἰς ἀνταλλαγὴν, γενόμενον δεκτόν, καὶ ὅτι ὁ Γεώργιος "Ελπιστος, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ διεξαγωγὴ τῆς τοιαύτης ἀνταλλαγῆς, ἠγόρασε τὸ ἔργον τοῦ Πραδιῆ ὅπως μοὶ τὸ προσφέρῃ εἰς ἀνάμνησιν τῶν μαθημάτων, ἅπερ εἶχον δώσει αὐτῷ.

Μεθ' ὁποίας χαρᾶς ἐπανεῖδον τὴν Οὐρανίαν μου! Μεθ' ὁποίας εὐτυχίας ἐκορέσθην νὰ βλέπω αὐτὴν! Ἡ θελκτικὴ αὐτὴ προσωποποίησις τῆς οὐρανίας Μούσης δὲν μὲ ἐγκατέλειπεν ἕκτοτε. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς μελέτης μου, τὸ ὠραῖον ἀγάλμα ἦτο ἐνώπιόν μου, φαινόμενον ὅτι μοὶ ἀνεμίμησε τοὺς λόγους τῆς Θεᾶς, μοὶ ἀνήγγελλε τὰς τύχας τῆς ἀστρονομίας καὶ μὲ ἐχειραγῶγει ἐν τοῖς νεανικοῖς ἐπιστημονικοῖς πόθοις μου. Ἐκτοτε, σφοδρότεροι συγινῆσεις δυνατὸν νὰ ἐθελεξαν, νὰ ἠχημαλώτισαν, νὰ συνετάραζαν τὰς αἰσθήσεις μου· ἀλλ' οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὸ ἰδανικὸν αἶσθημα, ὅπερ ἡ Μοῦσα τῶν ἀστέρων μοῦ εἶχε ἐμπνεύσει, οὔτε τὸ οὐράνιον ταξίδιον, ὅπερ ὀδηγούμενος ὑπ' αὐτῆς ἐξετέλεσα, οὔτε τὰ ἀπροσδόκητα πανοράματα, ἀτινα ἐξετύλιξεν ὑπὸ τὰ ὄμματά μου, οὔτε τὰς περὶ ἐκτάσεως καὶ συνθέσεως τοῦ σύμπαντος γληθείας, ἃς μοὶ ἀπεκάλυψεν, οὔτε τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν

μοὶ παρέσχεν, ὄρισσα ὡς στάδιον τοῦ πνεύματός μου τὰς ἡρέμους ἐπιστημονικὰς μελέτας τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Γεώργιος "Ελπιστος

Α'.

Ἡ ζωὴ.

Ἡ φλογερὰ λάμψις τῆς ἐσπέρας ἐκυμίνετο ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ ὡς τεραστία ἀκτινοβολία χρυσοῦ. Ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Πασσῦ ἡ θεὰ ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς ἀπεράντου πόλεως, ἣτις τότε ὑπὲρ ποτε ἦτο κόσμος μάλλον ἢ πόλις. Ἡ παγκόσμιος Ἐκθεσις τοῦ 1867 εἶχε συναθροίσει εἰς τοὺς Παρισίους τῆς αὐτοκρατορίας πᾶν ὅ,τι ἐλευστικὸν καὶ γοητευτικὸν εἶχεν ὁ αἰὼν. Τὰ ἀνθη τοῦ πολιτισμοῦ ἐπαδείκνυον αὐτόθι τὰ ζωηρότατα αὐτῶν χρώματα καὶ ἠναλίσκοντο ἐν τῇ ζέσει αὐτῆ τῶν ἀρωμάτων των, θνήσκοντα ἐν πλήρει νεανικῷ ὀργανισμῷ. Οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης ἤρχοντο ὅπως ἀκροασθῶσι τὸ θορυβῶδες σαλπισμα, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον τῆς μοναρχίας. Αἱ ἐπιστήμαι, αἱ τέχναι, ἡ βιομηχανία ἐσκόρπιζον τὰ νέα αὐτῶν δημιουργήματα μετ' ἀνεξαντλήτου ἐλευθεριότητος. Οἴαντι τις μέθη γενικὴ κατεῖχε τὰ τε ὄντα καὶ τὰ πράγματα. Συνατάγματα στρατιωτῶν ἐβαδίζον μετὴν μουσικῆν ἐπὶ κεφαλῆς· ἄρματα ταχέα δισταυροῦντο πανταχοῦ· ἑκατομμύρια ἀνθρώπων συνεκυκλῶντο ἐντὸς τοῦ κονιορτοῦ τῶν λεωφόρων, τῶν παραποταμιῶν ὁδῶν, τῶν βουλευθαρτῶν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ κονιορτὸς ἐπιχρυσούμενος ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου ὠμοίκαζε πρὸς αἴγλην περιστεφουσάν τὴν ἐξάισιον πόλιν. Τὰ ὑψηλὰ κτίρια, οἱ θόλοι, οἱ πύργοι, τὰ κωδωνοστάσια ἐφωτιζόντο ἐκ τῶν ἀνταυγειῶν τοῦ πυριφλεγούς ἀστέρος· ἠκούοντο μακρὰν οἱ ἦχοι τῆς ὀρχήστρας ἀναμυγνόμενοι μετὰ ψιθύρου συγκεχυμένου φωνῶν καὶ κρότων διαφόρων καὶ ἡ φωτεινὴ ἐκείνη ἐσπέρα ἡ συμπληροῦσα ἀστραπηδόλον θειρινὴν ἡμέραν παρῆγεν εἰς τὴν ψυχὴν αἴσθημά τι εὐχαριστήσεως, εὐαρεσκείας, εὐδαιμονίας. Ἐνυπῆρχεν ἐν αὐτῇ εἰδὸς τι συμβολικῆς ἀνακεφαλαίωσης τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωτικότητος μεγαλολαοῦ φθάσαντος εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐημερίας.

Ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Πασσῦ ἐνθα εὐρισκόμεθα, ἐκ τοῦ ἀνδῆρου κήπου κρεμαστοῦ, ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Βαβυλωνίας, ἀνωθεν τοῦ νοηελῶς ῥέοντος ποταμοῦ δύο ἄτομα ἐρειδόμενα ἐπὶ τοῦ λιθίνου δρυφάκτου παρατηροῦσι τὸ θορυβῶδες θέαμα. Ἰστάμενοι ὑπεράνω τῆς τετραρχημένης ἐπιφανείας τῆς ἀνθρωπίνης ἐκείνης θαλάσσης, εὐδαιμονέστεροι ἐν τῇ γλυκεῖᾳ αὐτῶν μονώσει ὑπὲρ πάντα τὰ ἄτομα τοῦ κυκεῶνος ἐκείνου, δὲν ἀνήκουσι πλέον εἰς τὸν γυδαῖον κόσμον καὶ πλανῶνται ἀνωθεν τῆς τύρβης ἐν τῇ

ΒΟΗΜΗ ΚΟΡΗ
Εἰκὼν Εὐγενία φ.ν. Βιάας.

δικαυγῇ ἀτμοσφαιρῆς τῆς εὐδαιμονίας των. Ὁ νοῦς αὐτῶν σκέπτεται, ἡ καρδιά των ἀγαπᾷ, ἡ ὄψις ἐκκρασθῆ ἐντελέστερον τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, αἱ ψυχαὶ των ζῶσιν.

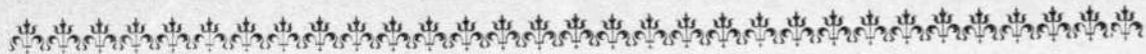
Ἐν τῇ νεανικῇ καλλονῇ τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔαρος αὐτῆς ἡ νεανίς ῥίπτει τὸ ῥεμβόν της βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀποθεώσεως τοῦ δύνοντος ἡλίου, εὐδαιμων διότι ζῆ, εὐδαιμονοεστέρα ἔτι διότι ἀγαπᾷ. Δὲν ἀναλογίζεται ποσῶς τὰ ἑκατομμύ-

ρια τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων, τὰ συνταρασσόμενα κάτωθεν αὐτῆς· παρατηρεῖ χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν φλογερὸν δίσκον τοῦ ἡλίου, ὅστις κατέρχεται ὀπισθεν τῶν πορφυροβαφῶν συννέφων τῆς Δύσεως. Ἀναπνέει τὸν εὐώδη ἀέρα τῶν ῥοδίνων στεφάνων τοῦ κήπου καὶ συναισθάνεται εἰς ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα τὴν γαλήνην τῆς ἐνδομύχου εὐδαιμονίας, ἣτις ψάλλει ἐν τῇ καρδίᾳ της ἄρρητον ἄσμα ἔρωτος.

[Μεταφράσις X.]

"Ἐπειτα συνέχισα

ΕΙΣ ΑΕΡΟΛΙΘΟΝ

Ἐναερίου ναυαγίου λειψάνον
σφενδονισθέν εἰς τὰ πελάγη τοῦ παντός,
πῶς, ἐνῶ φθάνεις ἐκ τῶν κόλπων τοῦ φωτός,
εἶδ' ἐκ πηλοῦ ἐπίσης ὡς ἡ σφαιρά μας ;
Πόθεν μᾶς ἦλθες ; ποῖον φέρεις ἄγγελμα
ἀπὸ τῶν κόσμων τὸ ὄνειρώδες ὄριον ;
ποῖα μυστηριώδης χεὶρ κατέστρεψε
τὴν σφαιραν τῆς ὁποίας ἦσο μόριον ;

Ἄχ, πόσα ἰδεώδη, πόσους πόθους μας,
οἵτινες μᾶς ὑψοῦν εἰς τὰ οὐράνια
πρὸς καλλιτέρων κόσμων ἀναζητήσιν,
συντριβὴ ἢ τοῦ μετάλλου σου ἀφάνεια !

Δὲν εἶσαι ἐξ οὐσίας οὐρανογενούς,
ὡς οἱ θνητοὶ τὰ ἄνω ἀναπλάττουσι
φεῦ, εἶσαι λίθος — πλὴν λαλεῖς σαφέστερον
ἢ τῶν αἰώνων ἡ σοφία καὶ ὁ νοῦς.

Ὡς ἄλλοτε τὸ κύμα τοῦ ὠκεανοῦ
πρὸς τῆς Εὐρώπης τὰς ἀκτῆς ἐκύλιεν
ἕλπην ἥτις τὴν ὑπαρξιν ἐμάνυεν
ἀνθρώπου ζῶντος ἐπὶ κόσμου μακρinoῦ,
Οὔτω καὶ σὺ μᾶς λέγεις, ὅτι ἐκ πηλοῦ
εἰσὶν αἱ σφαῖραι τ' οὐρανοῦ αἱ φωταυγεῖς,
καὶ ὅτι ἄρχει ἀνά τ' ἄστρα πανταχοῦ
ὁ νόμος ὁ διέπων καὶ τὰ ἐπὶ γῆς. —

Ἄλλ' ἔστω ! εἶσαι τὸ βωδὸν χαϊρέτισμα
ὑπερ ἐν μέσῳ τῶν σφαιρῶν τῶν παμπλῆθῶν
φθάνει ἐξ ἀδελφῶν μας ὁμοιοπαθῶν.
Εἶσαι ἀπτὴ ἀγνώστων κόσμων εἰδησις.

Σὲ βλέπω κ' ἐννοῶ εἰς τὴν καρδίαν μου
τὴν σκοτοδίνην τοῦ χαϊώδους οὐρανοῦ.
Σὲ ψαύω τρέμων, ὡς νὰ ἐνωτίζωμαι
τὴν ἄρμονον μυστηρίου σκοτεινοῦ.

Εἰς μάτην ἄχ, τὸ πνευμά μου κατάκοπον
ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἀθλιότητα,
ποθεῖ νὰ ἀναπλάσῃ εἰς τὸ ἄστρον σου
τὴν εὐτυχίαν καὶ μακαριότητα.

Ἡ ὄψις σου, ὦ λίθε, ψύχει τὴν ὀρμὴν
καὶ τὰ φαιδρὰ τῆς φαντασίας ἄλματα,
κι' ἀποθαροῦναι τὴν καρδίαν τὴν θεομῖν
πρὸς εὐτυχία μαγικὰ ἰνδάλματα.

Μετάλλων εἶσαι ἄσμορον· ἐνῶ ἡ γῆ
ὅπου ὁ νοῦς μας εἰς στιγμᾶς ἐκστάσεως,
στιγμᾶς ἐξόχους ὀργασμοῦ καὶ πλάσεως
τὴν εὐτυχίαν ἐντροφῶν δημιουργεῖ,

Ἡ γῆ ἐκείνη εἶναι φῶς αἰώνιον,
χρυσός, ἀδάμας, σάπφειρος, ἄρωματα,
ὑψηλὰ τῆς Ἰριδος τὰ χρώματα,
κάλλος, ἀγάπη, ἥσος ἐναρμόνιον !

Ἄχ, ποῦ νὰ τὴν ζητήσω εἰς τὸν οὐρανόν,
ἄφοῦ τὸ τπλαυγὲς τῶν ἄστρον πλαίσιον
ἐμπεριβάλλει ἀπεχθὲς καὶ σκοτεινόν
τὸ φάσμα τοῦ θανάτου τὸ ἀπαίδιον ;

Ἀκούω, λίθε, μετὰ φρικιάσεως
εἰς τοὺς ἀψύχους, ζπαγετώδεις σου μυχοὺς

συγκεχυμένους φθόγγους, ἀμυδρὰς ἠχοὺς
ζῶης σθεσθεΐσης, νεκρωθεΐσης πλάσεως.

Διότι τίς διστάζει ὅτι βήματα
ἀνθρώπου εἰς τὴν γῆν σου ἤχησαν ποτέ·
καὶ ὅτι μυριάδες γενεαὶ θνηταὶ
διπλῶν ἐμπροσθέν σου ὡσάν κύματα ;

Παρῆλθον καὶ ἐκεῖνοι ἐργαζόμενοι
διὰ νὰ συντηρήσουν εὐτελεῆ ζωὴν,
παρῆλθον διαρκῶς βαυκαλιζόμενοι
εἰς τῶν ἐλπίδων τὴν ἀπατηλὴν πνοήν ;

Παρῆλθον ἐν ἰδρωτί ἀνεγείροντες
ἔργα πομφολυγῶδη καὶ ἐφήμερα,
καὶ σήμερον ὡς ἀληθείας σπεύροντες
ὅσα τὴν ἐπιούσαν ἦσαν χίμαιρα ;

Ἐμῶχθησαν εἰς ἔργον ἐναγώνιον
κι' ὅτι κατώρθουν μέγα τι ἐνόμιζον,
ἂν μόνον κόκκον ἄμμου προσεκόμιζον
στὸ κτίσμα τῆς προόδου τὸ αἰώνιον ;

Ὡ λίθε, πόσον δάκρυ, πόσα αἵματα
ἐπάνωθέν σου ρέοντα ἐπάγωνον,
καὶ πόσοι θρηῖνοι, στόνοι, ἀναθέματα
ἀντήχουν εἰς τὸ στέρνον σου τὸ ἄγονον !

Κ' ἐκεῖ ἐπίσης πόλεμος ἔμαινετο
ἐξ ἀσημάντου ἐκπηγάζων ἀφορμῆς,
καὶ μετ' ἄγρίας καταστρεπτικῆς ὀρμῆς
τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης ἐλυμαίνετο ;

Κ' ἐκεῖ ἐπίσης ἐκλαυδεν ἡ ἀρετὴ
γενναιοφρόνως τὴν ὀδύνην κρύψασα ;
καὶ ἦρεν ἡ κακία ὄψιν προπετῆ
κραυγὴν θριάμβου ἀνά τ' ἄστρα οὐράσα ;

Ἴσως κ' ἐκεῖ ὁ ἀδικούμενος θνητὸς
καὶ μὴ εὐρίσκων δίκαιον ἐπὶ τῆς γῆς,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνύψου τοὺς δακρυσταγεῖς
κ' ἐπεκαλεῖτο τὸν πατέρα τοῦ φωτός.

Ἀνάληπτον τὸ χάος ἐδιώπησε !
κι' ἀντὶ θεοῦ, αἰτίων ἀποκρύφων ροῦς
εἰς τὸ μηδὲν ἐξαίφνης διεσκόρπισε
καὶ τοὺς καλοὺς ὁμοίως καὶ τοὺς πονηροὺς.

Κ' ἐνῶ συνεδινεῖτο καὶ ἐτρέφετο
τὸ ἄστρον ταχυπόρον εἰς τὸ ἄπειρον
καὶ ἐζωογονεῖτο καὶ ἐστρέφετο
εἰς φῶς τινος ἡλίου τὸ διάπυρον,

Κατ' ἄλλου ἄστρου — πλοῖον αἰθεροπλανοῦς —
προσῆραξε με πάταγον ταρτάρειον !
Ὁ γίγας συντριβὴ ὡς ὄνταριον,
κ' ἐθρόνισαν αἱ ἀβύσσοι τοῦ ἄχανοῦς.

Καὶ τῶν ὠκεανῶν του καὶ τῶν πελαγῶν
τὰ ὕδατα ἐξώρμησαν ἀφρίζοντα,
κι' ὡς μία δρόσου διελύθησαν σταγῶν
εἰς τὸν χαώδη τοῦ κενοῦ ὀρίζοντα.

Οὐδὲ ἠκούσθη τῶν κατοίκων ἡ κραυγὴ
κατὰ τὸν πάταγον τὸν καταχθόνιον.
Μία στιγμὴ, καὶ ἔργον προαιώνιον
ἐκάλυψ' αἰώνιος λῆθη καὶ σιγή.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕΥ

Ἡ προσοχὴ ὁλοκληρῶ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου
ἀκόμη διατελεῖ ἐστραμμένη πρὸς τὸν ἔξογον καὶ ἠρω-
κὸν περιηγητὴν, ὅστις τὸ δεύτερον ἤδη ἀπεπεράτωσεν
αἰσίως τὸ μέγα ταξιδίον του διὰ μέσου τῆς ἀγνώστου
καὶ αυστηριώδους ἀφρικανικῆς ἡπείρου. Ἡ Εὐρώπη
πᾶσα μετὰ ἐξαιρετικῶν τιμῶν ὑποδέχεται τὸν καρ-
τερικώτατον καὶ μεγαλεπήβολον Ἀμερικανόν, ὅστις
χάριν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὑπε-
βλήθη εἰς τηλικούτους μόχθους καὶ στερήσεις. Αἱ ἄρτι
δημοσιευθεῖσαι ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἐγένοντο ἀνάρπαστοι,
μετεφράσθησαν δὲ παραχρῆμα εἰς πάσας τὰς εὐρω-
παϊκὰς γλώσσας. Ἐξ αὐτῶν παρλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς
τὰ ἐξῆς ἀποσπάσματα περὶ τοῦ ἀπεράντου δάσους, οὗ
ἡ διέβασις ὑπὸ τοῦ Στάνλεϋ καὶ τῶν συνοδῶν του διήρ-
κεσεν 180 ἡμέρας.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΚΟΓΓΟΥ

Προσπαθήσατε νὰ φαντασθῆτε τὸ δάσος αὐτό.
Φαντάσθητε πυκνὴν τινὰ λόχμην τῆς Σκωτίας κά-
θυρον ἐκ τῆς βροχῆς . . . ἢ μᾶλλον ὄχι, φαντά-
σθητε δένδρα ὧν ἡ αὔξησις σταματᾷ ἕνεκα τῆς
ἀδιαπεράστου σκιᾶς τῶν γηραιῶν γιγάντων, ὧν ἡ
κορυφὴ αἴρεται εἰς ὕψος 40 μέχρις 60 μέτρων· βά-
τοι καὶ ἄκανθα ἀφρονοῦσιν εἰς τὸ ἔδαφος ὀνηρὰ
ρύακια ρέουσιν ἐλικοειδῶς ἀναμέσον τῶν σκοτεινῶν
τελμάτων, ἐνίοτε δὲ καὶ βαθύ τι παραποτάμιον τοῦ
μεγάλου ποταμοῦ. Φαντάσθητε τὸ δάσος αὐτό, τὰς
καταφύτους τελματώδεις ἐκτάσεις διατελούσας εἰς
πάσας τὰς περιόδους τῆς αὐξήσεως ἢ τῆς παρακμῆς·
γηραιὰ δένδρα σεσηπότα, ἐκριζωθέντα κλίνοντα
ἀπειλητικῶς καὶ εἴτα τέλος καταπίπτοντα. Φαντά-
σθητε μύρμηκας, ἔντομα παντὸς εἴδους, παντὸς με-
γέθους, παντὸς χρώματος ψιθυρίζοντα ἢ βομβοῦντα
παρὰ τὰ ὠτά σας· πιθήκους καὶ κίμπατζῆδες (εἶδος
μεγάλων πιθήκων) ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σας· τριγ-
μούς εἰς τὰς λόχμας ἕνεκα τῆς βαρείας καὶ ὀρμη-
τικῆς φορᾶς ἀγέλης ἐλεφάντων· νάνους ὀπλισμένους
διὰ βελῶν ἰσθῶλων ἐλλοχῶντας ὅπισθεν τῆς ὀζώ-
δους βέλξης δένδρου ἢ ἐν σκοτεινῇ τινὶ γωνίᾳ· ἰθαγε-
νεῖς ἀμαυροὺς τὸ χροῖμα, ἰσχυροὺς, στιβαροὺς, ὀρ-
θίους βαστάζοντας τὸ δόρυ καὶ ἀκινήτους ὡς κορμούς
δένδρων· καὶ τὴν βροχὴν καταπίπτουσαν κατὰ χον-
δρὰς βανίδας τοῦλάχιστον ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἀπ'
ἀρχῆς τ' ἔτους ἕως τέλους· ἀτμοσφαιραν μεμολυ-
σμένην μετὰ τῶν ἐπιφόδων αὐτῆς συνοδῶν, τοῦ πυ-
ρετοῦ καὶ τῆς δυσεντερίας· καθ' ἐκάστην σκιάφως
πελιδνόν, τὴν δὲ νύκτα σκοτίαν σχεδὸν ψηλαφητὴν·
φαντάσθητε τὸ δάσος αὐτὸ καλύπτον πᾶσαν τὴν
ἐκτασιν τὴν μεταξὺ Πλυμούθης καὶ Πήτηρχεδ καὶ
θὰ σχηματίσθητε ἀσθενῆ ἰδέαν τῶν παθημάτων μας.

Νῦν ἀφοῦ διήλθον δι' αὐτοῦ ἐπανειλημμένως ἐκ-
πλήττομαι, διότι ἐκ τῶν προτέρων δὲν ἐσχημάτισα
ἰδέας εὐρύτερας ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐκτά-
σεώς του· καὶ ὅμως ἠδυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν
περὶ αὐτῆς ἐκ τῆς γνώσεως ἣν εἶχομεν περὶ τῶν
μεγάλων πηγῶν τῆς ὑγρασίας, τῶν αναγκαίων εἰς
τὸ δάσος πρὸς διατήρησιν τοῦ χυμοῦ καὶ τῆς ζωτι-
κότητός του. Ἀναλογίσθητε τὴν ἄπειρον ἐπιφάνειαν
τοῦ Μεσημβρινοῦ Ἀτλαντικοῦ, οὗ οἱ ἄτμοι ἐπὶ 9
μηνῶν κατὰ τὸ ἔτος φέρονται πρὸς τὴν διεύθυνσιν
ἐκείνην· ἀναλογίσθητε τὸν μέγιστον ποταμὸν Κόγγ-

γον, οὗ τὸ εὖρος ποικίλλει ἀπὸ 2 μέχρι 16 χι-
λιομέτρων καὶ ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν
2,250 χιλιομέτρων τοῦ μήκους του διαχέει εἰς τὴν
ἀτμοσφαιραν ἀμετρον πλοῦτον ὑγρασίας, ἥτις κατα-
πίπτουσα ὡς βροχὴ, ὡς ὀμίχλη, ὡς δρόσος ποτίζει
τὸ ἀκόρεστον δάσος . . . καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῆτε
πλέον διὰ τὴν ἐκτασιν τῶν γαιῶν, ἣν κάλυπτε ὑπὸ
τὴν σκέπην του, οὐδὲ διὰ τὰς παρατηρουμένας κατὰ
τὸ ἔτος 150 ἡμέρας τῆς βροχῆς.

Πρὶν ἐξέλθωμεν τοῦ δάσους αὐτοῦ ὅπως πατή-
σωμεν εἰς τὴν ἐλώδη πεδιάδα εἰς ἀπόστασιν ὀγδοή-
κοντα περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς λίμνης Ἀλδέρ-
του—Νυάνζας οὐδὲν εἶδομεν τὸ ὑπομιμνησκόν ἡμῖν
ἐν μειδιάματι, ἕνα λογισμὸν εὐμενῆ, αἰσθημά τι ὑπέ-
ροχον. Οἱ αὐτόχθονες εἶνε ἄγριοι, σκληροὶ, ἀδιόρθω-
τοι, φιλέκδικοι. Οἱ νάνοι, οἱ Οὐαμπουτί, εἶνε ἐτι
γερῆρες. Τὰ ζῶα εἶνε τόσον δειλὰ καὶ ἀτίθασα,
ὥστε ἡ θήρα δὲν εἶνε δυνατὴ. Τὸ δάσος οὐδέποτε
ἀπόλλυσι τὴν μελαγχολίαν του· ἡ ἐπιφάνεια τοῦ
ποταμοῦ ἔνθα κατοπτρίζονται αἱ σκιεραι μάζαι τῶν
δένδρων ἀπομένει πανταχοῦ ζοφερὰ καὶ κατηφής.
Κατὰ τὸ ἡμισυ τῆς ἡμέρας, ὁ οὐρανὸς μᾶς ὑπενθύ-
μιζε τὸν χειμῶνα τῆς Ἀγγλίας· ἡ φύσις καὶ ἡ
ζωὴ ἦσαν ἐστερημέναι πάσης χαρᾶς, πάσης πραό-
τητος.

Ἀνένιοτε ὁ ἥλιος ἀπωθῆ τὰ περιβάλλοντα αὐτὸν
μαῦρα νέφη, ἂν ὁ ἀνεμος ἀποδιώκῃ τὰς εἰς τὸν ὀρί-
ζοντα συνηθροισμένας μάζας τῶν ἀτμῶν, ἂν τὸ ζωη-
ρὸν φῶς τῶν τροπικῶν μᾶς ἐδείκνυε πρὸς στιγμὴν
τὴν λαμπρὰν καὶ θαυμάσιον ἐκείνην φυτεῖαν, ὁ πέ-
πλος καταπίπτει ἀμέσως ἐκ νέου.

Ἄλλ' ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πεδιάδα, ὁποία χαρὰ!
Ὡς δεσμότης ἐξ οὗ ἀφαιροῦνται τὰ δεσμὰ καὶ ὅστις
ἀνακτᾷ τὴν ἐλευθερίαν του, ἐδυσχίμεθα τὸ βλέμμα
εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, ἐλουόμεθα εἰς τὰς θερ-
μὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, πάντα ἡμῶν τὰ σωματικὰ
παθήματα, οἱ θλιβεροὶ διαλογισμοί, αἱ νοσηραὶ ἰδέαι
ἐφυγαδεύθησαν ἐν τῷ ἅμα.

Ἡ ΕΧΘΡΑ ΤῶΝ ΙΘΑΓΕΝῶΝ

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐμυήθημεν πάσας τὰς λε-
πτότητας τῆς στρατηγικῆς τῶν ἰθαγενῶν. Πόσα τε-
χνάσματα μετέρχονται ὅπως ἀποτρέψωσι τοὺς λίαν
περιέργους ξένους ἀπὸ τῶν πόθων τῶν ταξιδιῶν !
Ἐνίοτε καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἔδαφος τῆς ἀτραποῦ ὀρύσ-
σουσι λάκκους ὀλίγον βαθεῖς, πλήρεις σχιζῶν ὀξεῶν
ἀκίδων αἰχμηρῶν, ἀκανθῶν μακρῶν ἐπιτηδείως ὑπο-
κεκρυμμένων ὑπὸ πλατέα φύλλα. Διὰ τοὺς ἀνυπο-
δήτους εἶνε φρικτὴ αὐτῆ ἡ διαβολικὴ ἐφεύρεσις.
Ἐνίοτε αἱ ὀξεῖαι αἰχμαὶ διαπερῶσι διαμπαῆ τὸν
πόδα, ἄλλοτε δὲ ἐξαφανίζονται ἐντός τῆς σαρκὸς
καὶ ἐπιφέρουσι γάγγραιναν. Δέκα ἐκ τῶν ἡμετέρων
φορέων ἠκρωτηριάσθησαν ἐκ τῶν αἰχμῶν αὐτῶν καὶ
ἠκρωτηριάσθησαν μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε οἱ
πλεῖστοι κατέστησαν ἀνίκανοι καὶ πρὸς τὴν ἐλαχί-
στην ἐργασίαν.

Πρὸ ἐκάστου χωρίου εὐρίσκεται εἶδος τι λεωφό-
ρου μήκους ἑκατὸν περίπου μέτρων καὶ πλάτος τεσ-
σάρων, καλῶς ἀπεψιλωμένης ἐκ τῶν θάμνων, ἀλλὰ
κατεσπαρμένης ἐκ τῶν ἀτέχνων αὐτῶν παγίδων παν-
ταχοῦ ὅπου δύναται νὰ πατήσῃ ὁ ἀπρόσεκτος ποῦς.
Ἡ ἀληθὴς ἀτραπὸς ἡ ἀγούσα εἰς τὸ χωρίον εἶνε

σκολιά και σχηματίζει μέγαν γυρον, ἐνῶ ἡ ἐπικίνδυνος οὐδὲ εἶνε βραχεία και βαίνει κατ' εὐθείαν. Εἰς τὴν ἄκραν πάσης συστάδος καλυθῶν φρουρός τις εἶνε ἐπιφορτισμένος εἰς τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον ἐπιδρῶμης γὰ εἰδοποιῆ κρούων τὸ τύμπανον. Ἐκαστος ἰθαγενῆς τότε ὑποχρεοῦται νὰ ἐξαρτήσῃ ἀπὸ τῶν ὤμων τὸ τόξον του και νὰ δράμῃ εἰς θέσιν ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένην. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τραυματιῶν μας ἤρξανε τάχιστα.

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΑ ΜΕΛΗ

Τὰ δηλητηριασμένα βέλη εἶνε κινδυνώδεστατα. Εἰς τῶν ἡμετέρων τραυματισθεῖς εἰς τοὺς μυῶνας τοῦ βραχίονος ἀπεβίωσε μετὰ ἐξ ὥρας ἕτερος ἐλαφρότερον τραυματισθεῖς εἰς τὸν τράχηλον ἀπεβίωσε κατὰ τὴν ἐξέδῃμην ἡμέραν και εἰς ἄλλος τραυματισθεῖς εἰς τὴν πλευράν ἔθανε τὴν ἰδίαν ἐκεῖνην ἑσπέραν. Εἴχομεν πολλὴν περιέργειαν νὰ μάθωμεν τίς ἦτο ἡ οὐσία ἡ παράγουσα τὸσον ὀλέθρια ἀποτελέσματα ὅτε ἐπέστρεψα ἐκ Νυάνζας πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὀπισθοφυλακῆς μας ἐσταθμεύσαμεν ἐν Ἀβιζίμπλα, αὐτόθι δὲ περιερχόμενοι τὰς καλύδας παρατηρήσαμεν πλεῖστα μικρὰ δέματα περιέχοντα μύρμηκας μέλανας ἀπεξηραμένους. Ἐμαθον τότε ὅτι ἐξ αὐτῶν, τριθεμένων εἰς κόνιν και ψηνημένων ἐντὸς ἐλαίου ἐκ φοίνικος κατασκευάζεται τὸ φοβερόν δηλητήριο, τὸ

προξενῆσαν τὸν θάνατον εἰς τινὰς ἐκ τῶν καλλιτέρων μισθωτῶν μας. Ἐκπληττόμεθα νῦν πῶς δὲν ἀνεύρομεν ἀπ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν ἐξήγησιν, διότι αἱ ἐρεθιστικαὶ ιδιότητες τῶν ἰσπῶν ἐντόμων τινῶν εἰσι λίαν γνωσταί, μέγιστος δὲ εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ζωῶν ἐξ ὧν δύναται τις ἐκεῖ πέραν νὰ κατασκευάσῃ δηλητήρια.

Ὁ μέγας μέλας μύρμηξ ἐπὶ παραδείγματι, οὗ τὸ δῆγμα προξενεῖ μεγάλην φλύκταιναν, θὰ ἦτο δηλητηριωδέστερος ἔτι παρασκευαζόμενος κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον αἱ μικραὶ φαιαὶ κάμποι, κοπανισμένα και ἀναμειγμένα μεθ' αἵματος εἶνε ἱκαναὶ νὰ βασανίσωσι τὸν ἄνθρωπον μέχρι θανάτου αἱ ὑπερμεγέθεις ἀράχαι, μῆκος ἔχουσαι τριῶν περίπου ὑφεκατομέτρων, ὧν τὸ σῶμα περικαλύπτεται ὑπὸ αἰχμηρῶν κέντρων κινδυνώδεστων εἰς τὴν ἐπαφὴν, παράγουσιν ἕτερον δηλητήριο τοῦ ὁποῦ μόνῃ ἡ ἰδέα προκαλεῖ τὴν φρικίαν. Ἀπαγορεύεται ἡ κατασκευὴ τῶν τοιούτων δηλητηρίων ἐντὸς τῶν χωρίων. Ὁ ἄγριος ἀνάπτει τὸ πῦρ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους και παρασκευάζει τὸ ὀλέθριον δηλητήριο, δι' οὗ ὁ ἐλέφας πίπτει και κυλίσεται χαμαί. Εἶτα ἐμβάπτει ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ξύλινον ἄκρον τῶν βελῶν του και ἀφοῦ περικαλύψῃ τὰς αἰχμὰς διὰ χλωρῶν φύλλων ὅπως μὴ γείνη αὐτὸς τὸ πρῶτον θῦμα, εἶνε ἕτοιμος πρὸς πόλεμον.

Μεταφρασις Ψ'

ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ

Α'

Ἐν αἰθούσῃ χοροῦ:

Ὁ Κυριος Χ. χορεύει μετὰ τῆς δεσποινίδος... Ὁσίας Μαρίας, ὑψηλῆς, λυγρῆς, σεμνῆς τὸ παράστημα, με λευκὴν ἐσθῆτα, με καστανὰ μαλλιά και μάτια παρθενικώτατα χαμηλωμένα.

Ὁ Κυριος Χ. (Π α ὤ ν τὸν χορόν).— Ἀγαπάτε τὸ βάλς, δεσποινίς;

— Ὁχι, κύριε.

Ὁ Κυριος Χ. (Ἐ κ π ε λ η γ μ ε ν ο ς).— Μπα, παράξενον! Πρῶτον χορεύετε θαυμάσια και συνήθως ἀγαπᾷ κανεὶς ὅτι κάμνει πολὺ καλά ἔπειτα ὅλαι αἱ νέαι ἀγαποῦν τὸν χορόν...

— Ἐγὼ ἀνετράφη τὸσον περιορισμένη... τὸσον ὀλίγον βγαίνω εἰς τὸν κόσμον...

— Καὶ στενοχωρεῖσθε δι' αὐτό;

— Ὁ, καθόλου. Δέν μου ἀρέσει ὁ κόσμος... με πλῆττει.

— Πῶς εἶνε δυνατόν;

— Προτιμῶ νὰ ζῶ ἔς τὸ σπίτι μου με τὰ βιβλία μου με τὸ πιάνο μου...

Ὁ Κυριος Χ. (Κ α τ' ἰ δ ἰ α ν).— Κομμάτι σχολαστικά εἶνε αὐτά, ἀλλὰ τέλος πάντων πολὺ σπάνια προσόντα διὰ μίαν γυναῖκα σήμερον. (Μ ε γ α λ ο φ ὠ ν ο ς). Καὶ ἀγαπᾷτε τὰ σωματικά γυμνάσια τοῦλάχιστον; Ἐχετε τὴν εὐκνησίαν ὥστε βέβαια και θὰ κλυμβᾷτε και θὰ ἱππεύετε τὸσον ὥραϊα ὡσον και χορεύετε. (Κ α τ' ἰ δ ἰ α ν). Λέγω βλακίαις, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξετάσω αὐτὰ ποῦ συνδέονται με τὴν κρᾶσιν, με τὴν υγείαν...

— Ἐμαθα και νὰ καλυμῶ και νὰ ἱππεύω, ἀλλὰ δέν μου ἀρέσει οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο προτιμῶ

τὴν ἡσυχίαν... Ζωὴ ἡσυχῆ, περιορισμένη, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου και ζῶ ἡσυχᾶ και περιορισμένα, ὄχι ὅμως ὅπως θὰ ἤθελα νὰ ζῶ.

— Ἐν τούτοις... δέν εἶσθε μελαγχολική;

— Ὁχι, κύριε. (Μ ε ἰ δ ἰ ὠ σ α). Εἶμαι πολὺ εὐθυμος. Δέν ἤμπορεῖ τάχα μία γυναῖκα νὰ εἶνε εὐθυμος χωρὶς νὰ εἶνε και γυναῖκα τοῦ κόσμου;

— Βέβαια, δεσποινίς ἤμπορεῖ πολὺ καλά νὰ εἶνε!... (Κ α τ' ἰ δ ἰ α ν). Ἄ! μὰ εἶνε θησαυρὸς κεκρυμμένος αὐτὴ ἡ κόρη!... Πόσοι ἐπίγειοι ἄγγελοι ἴσῃ αὐτὴν εἶνε ἔς τὸν κόσμον και μένουσιν ἀγνώριστοι. (Μ ε γ α λ ο φ ὠ ν ο ς). Καὶ δέν ἱππεύετε ποτέ;

— Τὸ καλοκαίρι κάποτε, ὅταν μένωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ὅπως ἐγὼ μόνον εἰς τὴν ἐξοχὴν ἱππεύω. Καὶ... περνᾷτε τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν;

— Μάλιστα.

— Καὶ δέν στενοχωρεῖσθε;

— Καθόλου. Παίζω πιάνο, διαβάζω, ἐργάζομαι πολὺ ἡσυχώτερα παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Ἄ, τὸσον, τὸ καλλίτερον! (Κ α τ' ἰ δ ἰ α ν). Τὰ ἔχασα δέν ἤξεύρω τί λέγω!... Καὶ πῶς νὰ μὴν τα χάσω; Τί χάρις σώματος και τί χάρις πνεύματος!... Καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἐξοχὴν, και βαρύνεται τὸν κόσμον! Εἶνε καμωμένη ὅπως τὴν θέλω!... Τί μάτια!... Πῶς μ' ἀρέσουν τὰ δειλὰ και χαμηλωμένα αὐτὰ μάτια!... (Μ ε γ α λ ο φ ὠ ν ο ς). Θὰ ἔχετε πολλὰς φίλας βέβαια;

— Πολὺ ὀλίγας, κύριε... Δέν κάμνω εὐκόλα σχέσεις... Ἐγὼ μόνον μίαν ἐξαδέλφην με τὴν ὁποῖαν βλέπομεθα πολὺ συχνά.

— Ἴσως ἔχετε και ἐξαδέλφους... και ἄλλους νέους γνωρίμους.

— Ναί, ἀλλὰ πολὺ σπανίως τοὺς βλέπω... Ὅλοι ἔχουν ἐργασίας... Ἐγὼ ὅμως μικρὰ ἀνεψάκια ποῦ τὰ βλέπω καθ' ἡμέραν. Τρελλαίνομαι διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ.

— Καὶ κάμνετε καλά, δεσποινίς.

— Εἶνε τὸσον νόστιμα, τὸσον χαριτωμένα τὰ παιδιὰ... Τίποτε δέν με διασκαδεάζει περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς μου.

— Ἡ κυρία ἀδελφῆ σας ἔχει πολλὰ παιδιὰ;

— Ἐξ εὐμορφότατα κουκλάκια.

— Θέλετε νὰ χορεύσωμεν ἀκόμα δύο γύρους.

— Ἄν θέλετε σῆς. (Χ ο ρ ε ὕ ο υ ν.)

Ὁ Κυριος Χ. Συγκεκινημένος σφίγγει ἐν τῇ ἀγκυρῇ τὴν Ὁσίαν Μαρῖαν περισσότερο τοῦ πρέποντος. — Τί παρθενικὴ χάρις!... Τί ἀφέλεια!... Καὶ πῶς ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ!... Δέν ἔχει γονεῖς, δέν ἔχει φίλους, οὔτε ἐξαδέλφους οὔτε γνωρίμους πολλοὺς!... Καλὰ λέγει ἡ θεία τῆς, αὐτὴ εἶνε γιὰ μένα.

B'

Μετὰ μίαν ὥραν.

Ὁ Κυριος Χ. ἀπὸ τῆς θύρας παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Ὁσίαν Μαρῖαν ἡ ὁποία χορεύει μεθ' ἐνὸς κομψομορφῶν νεανίου:

— Παράξενον!... Μοῦ φαίνεται πῶς τώρα εἶνε διαφορετικὴ ἀπὸ πρῖν. Εἶνε ζωηρότερα, φέρεται με οἰκειότητα, με πολὺ θάρρος, τοῦ ὁμιλεῖ και τὸν βλέπει κατὰ πρόσωπον. Ἐρώτησα τί τὸν ἔχει και ἔμαθα πῶς δέν εἶνε συγγενῆς τῆς εἶνε ἀπλῶς γνωρίμῳ τῆς. Καὶ αὐτὴ ἔλεγε πῶς δέν κάμνει εὐκόλα σχέσεις. (Β λ έ π ω ν τὸ ὄ ρ ο λ ὸ γ ἰ ὸ ν τ ο υ .) Τρεῖς... αὐρῖον πρῶτ' ἔχω ἐργασίαν. Ὁρα νὰ φεύγω... Ἄ, ἐπῆγαν εἰς τὴν σέρραν και ὁμιλοῦν ἀδιακόπως. Ἦθελα νὰ ἤξευρα τί λένε. Θὰ προσπαθῶ ν' ἀκούσω και ἄς μὴν εἶνε και τὸσον τίμιον. (Π λ η σ ι ἄ ζ ε ι και κ ρ ὸ π τ ε τ α ι ὁ π ἰ σ ω ἀ π ὸ τ ἄ φ υ τ ἄ .)

Ὁ Κομψομορφῶν. — Ξεῦρες πῶς εἶσαι πολὺ εὐμορφῆ ἀπόψε;

— Τὸ ξεῦρω μοῦ τὸ εἶπαν και ἄλλοι πρωτύτερα!

— Μοῦ φαίνεται ὅμως σὰν διαφορετικὴ, καὶ ἔχει ἡ φυσιογνωμία σου.

— Δέν βλέπετε; (Γ ε λ ὠ σ α). Εἶνε τὸ κτένισμα αὐτὸ ποῦ με κάμνει σὰν μαθητρίαν τοῦ Ἀρσακείου.

— Καὶ ποῦ σοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ χαλάσῃς τὰ ὥραϊα σγουρά σου;

— Γιατί; δέν μου πάει αὐτὸ τὸ κτένισμα;

— Καλὸ και αὐτό, ἀλλὰ προτιμῶ τὸ ἄλλο τὸ τρελλό! ἔτσι εἶσαι σὰν μισοκακομοῖρα.

— Οὐτ' ἐμένα δέν μ' ἀρέσει. Ἀλλὰ ἔγεινε ἐπίτηδες γιὰ τὸν λεγόμενον... Φαίνεται πῶς δέν του ἀρέσουν τὰ σγουρά μαλλιά.

— Μὰ εἶνε λοιπὸν σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα; Ἐγὼ τὸ ἔπαιρνα εἰς τὰ ἀστεῖα.

— Πολὺ σπουδαῖον!

— Καὶ τίνος ἦλθεν ἡ ἰδέα.

— Ἡ γρηᾷ ἡ θεία μου τὸν ἐδιάλεξε. Θελεῖ, λέγει, γὰ μου δώσει ἄνδρα σωστὸν με τετρακόσα δράμια νῦν και τετρακόσας χιλιάδας περιουσίαν ὄχι κανένα λιμοκοντόρον σάν...

— Σὰν ἐμένα αἱ;

— Βέβαια.

— Εὐχαριστῶ τὴν κυρίαν θεῖαν σου διὰ τὴν ἐκτίμησιν... Καὶ σὺ πῶς τὸν εὐρίσκεις τὸν γαμβρόν;

— Νερόβραστον, σχολαστικὸν και ἀδιάκριτον. Μοῦ ὁμιλοῦσεν μ' ἕνα τρόπον ὡσάν νὰ ἦτο ἀνακριτῆς ἡ πνευματικῆς.

— Καὶ σὺ τί ἀπαντοῦσες;

— Ὅ,τι τοῦ ἀρέσει νὰ ἔχη ἡ γυναῖκα ποῦ θὰ πάρῃ. Τοῦ ἔλεγα πῶς δέν ἀγαπῶ τὸν χορόν...

— Ἐσὺ ποῦ τρελλαίνεσαι!

— Πῶς βαρύνομαι τὴν συντροφιά...

— Ἐσὺ ποῦ χάνεσαι γιὰ κόσμον!

— Πῶς μ' ἀρέσει πολὺ ἡ ἐξοχὴ...

— Ἐσὺ ποῦ κοιμᾷσαι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδου ὅταν μένετε ἔς τὴν ἐξοχὴν γιὰ νὰ περνᾷ γρηγόρα ὁ καιρὸς!

— Πῶς δέν βλέπω κανένα, πῶς δέν κάμνω εὐκόλα σχέσεις.

— Καλὲ τί λές;

— Πῶς τρελλαίνομαι μόνον διὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς μου.

— Ἐνῶ φοβάσαι ἴσα ἴσα νὰ μὴ σοῦ ζαρῶσουν τὸ φόρεμά σου.

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ ἔτσι μοῦ εἶχε παραγγεῖλη ἡ θεία μου... και ἔκαμνα τὴν Ὁσίαν Μαρῖαν.

— Δέν ἦσουν καθόλου ὑποχρεωμένη.

— Ἦμουν και παραήμουν ἡ θεία μου ἦτον ἐκεῖ κοντὰ και μ' ἐκύτταζε μέσα ἔς τὰ μάτια. Τὸ ξεῦρες πῶς δέν με συμφέρει νὰ τα χαλάσω μαζί τῆς, και εἶνε περιττὸν νὰ κάμνης τὸν ζηλιάρην. Πρέπει νὰ οἰκονομοῦμεν τὰς περιστάσεις. Καὶ ἂν μ' ἔδλεπε τώρα μαζί σου ἐδῶ... Εὐτυχῶς παίζει οὐστ μέσα.

— Καὶ ὁ φίλος;

— Θὰ ἀπεκοιμήθῃ εἰς καμμίαν πολυθρόναν ἢ θὰ ἔφυγε και μᾶς ἐξεφορτώθηκε.

— Χορεύομεν.

— Ἄς χορεύσωμεν, νὰ μὴν παρατηρηθῇ πῶς ἐλείψαμεν και τὴν ὥραν ἀπὸ τὴν σάλαν.

Ἀπομακρύνονται και ὁ κύριος Χ. ἐξέρχεται τῆς κρύπτης του. Αἱ ἰδέαι του περὶ τῆς Ὁσίας Μαρίας και τῶν ἐπιγείων ἀγγέλων ἠλλαξαν ἐπαισθητῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο.

Μήρησις

Δε

ΦΩΣ

Ὅταν ὀλόνεκρη τὴ γῆ ξανοίγω

Στοῦ ὕπνου ἀνάμεσα τὴν ἀγκαλιά,

Τὰ μάτια σου ἦθελα τότε ν' ἀνοίγω

Μὲ τὰ θερμότερα γλυκὰ φιλιὰ.

Κι' ὅταν χαρούμενη ἡ αὐγὴ προβαίνει

Μὲ τὴν ὀδοῦλεκν χρυσῇ στολί,

Καὶ ἔς τὴν ἀγκάλῃ μου θῆσαι γυρομένη,

Νὰ κλειῶ τὰ μάτια σου μ' ἕνα φιλι.

Ἡ ζῆλεια μ' ἐφθεῖρε σκλήρῳ κοράσι

Καὶ θέλω ὁ πόθος μου νῆναι κρυφός.

Κι' ὅταν ἀπλώνεται σκότος ἔς τὴν πλάσι

Θέλω ἀψ' τὰ μάτια σου νὰ βλέπω φῶς.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Γνωτισμοῦ περίεργα. Ὁ διάσημος Γάλλος νευρολόγος Σαρκό ἀνεκρίνωσεν ἐπ' ἐσχάτων εἰς περιοδικόν τι σύγγραμμα τῆς Νέας Ὑόρκης παρατηρήσεις περὶ τῶν φαινομένων τοῦ ὑπνωτισμοῦ, εἰς τῶν ὁποίων τὴν μελέτην ἀπὸ μακροῦ ἀσχολεῖται. Ὁ ψυχολογικὸς χαρακτήρ τῆς καταστάσεως ταύτης, λέγει ὁ Γάλλος καθηγητής, εἶναι ἡ ἀπεριόριστος πίστις, ἣν ἔχει ὁ ὑπνωτιζόμενος πρὸς τὸν ὑπνωτιστήν. Ὅσον ἀπίθανος καὶ παράλογος καὶ ἂν εἶναι πᾶσα βεβαίωσις τούτου ὁ ὑπνωτιζόμενος τὴν παραδέχεται ἀνευνοιάστως καὶ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἐνστερνίζεται ἐξ αὐτῆς δὲ ἀπορρέουσιν ὅλοι οἱ στοχασμοὶ του, μέχρις ὅτου ὁ νοῦς αὐτοῦ τραπῆ εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, διὰ νέας βεβαίωσεως τοῦ ὑπνωτιστοῦ, ὅπως ἀντιθέτου πολλᾶκις πρὸς τὴν πρώτην.

Ἀναφέρω ἐν παράδειγμα ἐκ τῶν πολλῶν, λέγει ὁ Σαρκό. Εἰς γυναῖκα διατελοῦσαν ἐν καταστάσει ὑπνωτισμοῦ, παρουσιάζω φύλλον χάρτου λευκὸν καὶ τῆς λέγω. «Κύτταξε τὴν εἰκόνα σου. Μοῦ ὁμοιάζει;» Μετὰ στιγμιαίον δισταγμὸν ἀποκρίνεται ἐκείνη. «Ἄ! ναι, εἶναι ἡ φωτογραφία σας. Ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν δώσετε;» Ὅπως ἐντυπωθῆ καλῶς εἰς τὸν νοῦν τῆς ἡ ἰδέα τῆς ὑποτιθεμένης εἰκόνης τῆς ἐκείνου διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἐν ἄκρον τοῦ χάρτου, βεβαίωσεν ὅτι τὸ πρόσωπόν μου εἶναι ἐστραμμένον πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος· περιγράφω τὰ ἀπεικονιζόμενα ὄψιν ἐνδύματά μου καὶ προσθέτω ἄλλας ἀνυπόκριτους λεπτομερείας. Ἐπειτα λαμβάνων ὀπίσω τὸν χάρτην τὸν θέτω μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὁμοίων φύλλων ἀγράφου χάρτου, ἀφ' οὗ πρώτον κάμω ἐπ' αὐτοῦ σημειῶν τι ἀδιόρατον σχεδόν, ὅπως τὸν ἀναγνωρίζω εὐκόλως. Ἐπειτα δίδω ὅλα τὰ φύλλα εἰς τὴν ὑπνωτισμένην, λέγων πρὸς αὐτὴν νὰ κυττάξῃ τὴν δέσμην ἐκείνην μήπως εὗρῃ εἰς αὐτὴν κανὲν γνωστὸν τῆς πράγμα. Ἐκείνη δ' ἐξετάζει ἐν πρὸς ἐν τὰ φύλλα καὶ εὐίστασεν τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὄψιν τὴν εἰκόνα, ἀναφωρεῖ. «Μπα! νὰ καὶ ἡ φωτογραφία σας!» Καὶ τοῦτο μὲν εἶναι περίεργον, περιεργότερον ὅμως εἶναι τὸ ἐξῆς· ἂν ἀναστρέψω τὸ φύλλον, διςχυρίζεται τότε ἐκείνη ὅτι ἡ φωτογραφία εἶναι ἀνάποδος. — Τὸ πείραμα τοῦτο ἐπανελήθη πολλᾶκις παρ' ἐμοῦ καὶ παρ' ἄλλων, πάντες δὲ δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι περὶ τῆς ἀκριβείας αὐτοῦ. — Καὶ ἡ μὲν βεβαίωσις ὅτι ἐν τῷ ἀγράφῳ χάρτι ὑπάρχει εἰκὼν, ἂν μὴ εἶναι ἀληθής, εἶναι ὅμως πιθανὴ καὶ εὐλογος. Ἀλλὰ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐπιστίας παραδέχεται ὁ ὑπνωτισμένος καὶ τὰ

παραλογώτατα πράγματα· ἂν π. χ. ἔλεγον ὅτι ἡ εἰκὼν μου ἐκείνη ἔχει δύο ῥίνας καὶ τρεῖς ὀφθαλμοὺς οὐδαμῶς θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Διότι ὁ νοῦς τοῦ διατελοῦντος ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἶναι ἀδρανῆς καὶ παντελῶς ἐστερημένος αὐτενεργείας, ἡ δ' ἐξ ὑποβολῆς τοῦ ὑπνωτιστοῦ εἰσχωροῦσα εἰς αὐτὸν ἰδέα τὸν κατακυριεύει καὶ ἐμποδίζει πᾶσαν ἄλλην σκέψιν.

Διατήρησις τῆς καλλονῆς. Τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἐνδιαφέρον πᾶσαν γυναῖκα, ἥτις ἢ εἶνε εὐμορφος ἢ νομίζει ὅτι εἶνε, πραγματεύεται ἐν ἐκτάσει Ἀμερικανικῆς συγγραφῆς ἡ κυρία Dean εἰς βιβλίον πρὸς τινος ἐκδοθὲν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Τὸ ἐγχειρίδιον αὐτὸ περιέχει παντοίας συμβουλὰς καὶ συνταγὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ἀβρότητος τοῦ δερματος, πρὸς παρακώλυσιν τῆς πολυσαρκίας ἢ τῆς ἰσχνότητος, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ρυτίδων. Τινὲς ἐκ τῶν συνταγῶν εἶνε παλαιότατα, ὅπως ἡ ἐπὶ δύο ὥρας προτικόλλησις τεμαχίων ὠμοῦ κρέατος ἐπὶ τῶν παρειῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ συνταγὴ αὕτη φέρεται τελειοποιημένη, διότι μετὰ τὸ κρέας ἐπιτίθεται ἕτερον κατάπλασμα ἐκ μέλιτος, λευκώματος ὠν κλπ. ἐπὶ δύο ἄλλας ὥρας. Διὰ τὰς χεῖρας συμβουλεύει τὸ γνωστὸν *κολκρέμ*, ἀλλὰ νέχ ὅπως εἶνε ἡ συνταγὴ πρὸς διατήρησιν τῆς λαμπρότητος τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ τρίβωνται δις καὶ τρίς καθ' ἑκάστην τὰ βλέφαρα δι' ὕδατος ἐκ ὁρόσου μεμιγμένου μὲ *σάϊσκν*, ἥτοι οἰνόπνευμα. Ὡς πρὸς τὴν διαίταν ἡ κυρία Dean δίδει τὸ ἐξῆς πρόγραμμα: Ὑπνος ἐνδεκάωρος· νὰ κοιμᾶσθε ἑνωρὶς καὶ νὰ ἐξυπνάτε ἀργά· ψυχρὸν λουτρὸν πρὶν κατακλιθῆτε καὶ ἄλλο ψυχρὸν λουτρὸν ἅμα ἐξυπνήσετε, τουρκικὸν δὲ λουτρὸν καθ' ἑβδομάδα. Ἐπειτα δίωρος γυμναστικὴ διὰ τῶν ἄλτῃρων καὶ περιπάτος διὰ τρικύκλου ποδηλάτου. Ἀποφυγὴ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων, τῶν δακρύων, τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ πολλοῦ γέλωτος. Μὲ ἄλλους λόγους ἀνάγκη εἰσοδήματος ἐκ πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν κατ' ἔτος, χωρὶς καμμίαν φροντίδα, χωρὶς κανὲν αἰσθημα ἀγάπης ἢ στοργῆς· δικρκῆς ἐνασχόλησις μόνον περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας ἐπὶ εἰκοσιτρεῖς ὥρας καθ' ἡμέραν διὰ νὰ ἦσθε ὡραία μίαν ὥραν τὴν ἡμέραν— αὐτὸ εἶνε τὸ συμπέρασμα εἰς τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ἀμερικανικὸν βιβλίον. Τὸ δὲ ἰδικόν μου συμπέρασμα, ἐπιλέγει γὰρ δὲ δημοσιογράφος ἀναφέρων τὰ παρόδοξα ταῦτα, εἶνε ὅτι, ἂν εἶχα γυναῖκα εὐμορφον, ἡ ὁποία ἐπεχειρεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς κανόνας αὐτοὺς διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν καλλονήν της, χωρὶς νὰ ἀναμείνω κἂν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν, θὰ ἀπήυθυνα πρὸς τὸ δικαστήριον αἰτήσιν περὶ διαζυγίου καὶ τὸ δικαστήριον θὰ μ' ἐδικαίωνε βεβαίως.

Ἔθιμον τῆς πρωτοχρονιάς. Ἐν Φιλιππουπόλει ὡς γράφει ἡμῖν ἐκεῖθεν ὁ κ. Λάμπρος Ἐνυάλης τὴν πρώτην τοῦ ἔτους οἱ παῖδες, ἀγοράζοντες κλάδον κρηνιάς, ὡν σωροὶ πωλοῦνται ἐν τῷ ἀγορᾷ, μεταβαίνουσιν εἰς τὰς συγγενικὰς οἰκίας καὶ κτυπύντες τοὺς πρεσβυτέρους συγγενεῖς εἰς τὰ νῶτα διὰ τῶν κλάδων τούτων ἐκφωνοῦν τρεῖς: «Αὐτοῦ χαρὰ κι' αἷς Βασιλῆς καὶ τοῦ χρόνου» οὗτοι δὲ δωροῦσιν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀγιοβασιλιάτικα δῶρα. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἦτο ἄλλοτε πάγκοινον, δὲν τὸ ἀπέφευγον δὲ οὐδὲ τὰ τέκνα τῶν εὐπορωτάτων οἰκογενειῶν ἤδη περιωρίσθη μόνον εἰς τὰς κάτω τάξεις, διότι παρὰ τῆ ἐκλεκτῆ κοινωσίᾳ τὰ δῶρα ἀνταλλάσσονται ἄνευ αὐτοῦ, ἐν τισὶ δὲ οἰκογενείαις εἰσῆχθη τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων μετατεθῆν ἐἰς τὴν παράμονήν τῆς 1ης τοῦ ἔτους. Ἀγνωστον ἂν ἀλλαχού ὑπάρχῃ τὸ ἔθιμον τοῦτο, καὶ πόθεν ἔχει τὴν ἀρχήν. Ὁ μὲν κλάδος τῆς κρηνιάς λέγεται *σούρβα* (ἥτοι γλωρός, εἶνε δὲ ἡ λέξις βουλγαρικὴ), τὸ δὲ ῥῆμα *σορβίζω*.

Ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά. Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας» τοῦ γνωστοῦ δράματος τοῦ υἱοῦ Δουμά παρίστατο καὶ ὁ πατήρ. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε μεγίστη εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης πράξεως. Κατὰ τὸ πρῶτον διάλειμμα λοιπόν, ἐνῶ ὁ μέγας μυθιστοριογράφος περιήρχετο κατευχαριστήμικως τοὺς διαδρόμους τοῦ θεάτρου, εἰς ἐκ τῶν θεατῶν τὸν πλησιάζει καὶ νομίζων ὅτι θὰ τον εὐχαριστήσῃ τοῦ λέγει:—Βέβαια δά, κύριε Δουμά, καὶ θὰ ἔχετε κάμηται καὶ σῆς ἀπὸ τὸ δράμα. — Τὸ σπουδαίον, ἀποκρίνεται μειδιῶν ὁ Δουμάς, ἔχω κάμητὸν τὸν συγγραφέα του.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐγκαθέτων τοῦ θεάτρου. Προβεθετικῶς τὴν ἡλικίαν ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐγκαθέτων τῶν θεάτρων ὀνόματι Φουρνιέ, καταλιπὼν περιουσίαν ὑπερβαίνουσαν τὸ ἑκατομμύριον. Ὡς γνωστὸν οἱ ἐγκάθετοι σκοποὶ ἔχουσι νὰ ἐπευφημῶσι καὶ χειροκροτῶσι κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς διευθύνσεως τοῦ θεάτρου, ὁ Φουρνιέ δὲ εἶχε μεγάλην ἐπιτηδεότητα εἰς τὸ καταρτίζειν καὶ διευθύνειν οὐκ ὀλίγα τοιούτων. Ἀλλὰ τὰ μεγάλα κέρδη του ἔκαμεν ἐκ τῆς μεταπωλήσεως θεατρικῶν εἰσιτηρίων, διότι οἱ ἰδιοκτῆται τῶν παρισινῶν θεάτρων πληρώνουσιν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐγκαθέτων συνήθως 60 χιλ. φράγκων διὰ μίαν τριετίαν, ἥτοι 20 χιλ. φράγκων ἑτησίως, δίδουσιν δὲ τὸ τίμημα εἰς εἰσιτήρια θεάτρου μὲ ἐκπτώσιν 50 0/0. Διὰ τοῦ πρόπου τούτου ὑπεκκαίεται ἔτι μᾶλλον ὁ ζήλος αὐτοῦ, καθ' ὅσον, ἂν θεατρικὸν τι ἔργον διὰ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ χειροκροτήσεων ἐδραιωθῆ ἐπὶ σκηνῆς καὶ προκαλέσῃ συρροὴν θεατῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐγκαθέτων ἔχει ἀσφαλῆ κέρδη ἐκ τῆς μεταπωλήσεως τῶν εἰσιτηρίων του εἰς τιμὰς καλὰς. Καὶ ἰδοὺ διατὶ ὁ Φουρνιέ ἀπέθανεν ἑκατομμυριούχος.

Προνομιόχος ἐπαίτης. Ἀπέθανεν ἐν Ρώμῃ γέρον ἐπαίτης καλούμενος Πέτρος Μαρκολίνης, ὅστις μόνος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαίτῃ ἐν τῷ ναῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐδόθη τὸ πρῶτον εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Πίου Θ' καὶ ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ νῦν Πάπα. Ὁ Πίος Θ' εἶχε χάριση εἰς τὸν ἐπαίτην καὶ ἐν παλαιόν του ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον εὐλαβῶς ἐφυλάττεν ἐκεῖνος καὶ ἐφόρει μόνον κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας. Δὲν ἠθέλησε δὲ νὰ πωλήσῃ αὐτὸ ἐπ' οὐδὲν λόγῳ, μολοντὶ θαυμασταὶ τοῦ Πίου Θ' ἐπρόσφεραν ὑπέρογκα ποσὰ διὰ νὰ τὸ ἀγοράσωσιν. Ὁ Μαρκολίνης κατέλιπε χρηματικὴν περιουσίαν ἀνερχομένην εἰς 50 χιλιάδας δραχμῶν.

Ὁ δι' ἀφαιρέσεως τοῦ πύλου χαιρετισμὸς. Ἐν Βουδαπέστῃ τῆς Οὐγγαρίας ἤρχισεν νὰ ἀνακινήται ἀπὸ τινος τὸ ζήτημα περὶ καταργήσεως τοῦ συνήθους χαιρετισμοῦ τῶν ἀνδρῶν δι' ἀφαιρέσεως τοῦ πύλου Ὑπὲρ τῆς καταργήσεως αὐτοῦ συνηγοροῦσιν εὐγλώττως πλείστοι ἰατροὶ, θεωροῦντες τὴν ἐν ὑπαίθρῳ συνηθῆ ἀποκάλυψιν τῆς κεφαλῆς εἰς ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν ὑγίαν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ αἱ οὐγγρικά ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ χαιρετισμοῦ τούτου, ἔχοντα ὡς ἐξῆς: Ἐφευρέται τοῦ δι' ἀφαιρέσεως τοῦ πύλου χαιρετισμοῦ εἶνε οἱ Φράγκοι. Παρ' αὐτοῖς ἐπετρέπετο μόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἡ διατήρησις μακρᾶς κόμης, ὁ δὲ πολὺς λαὸς ἦτο ὑποκρευμένος νὰ κουρεύεται μέχρι ρίζης. Καθ' ὅσον λοιπὸν ὁσάκις ἄνθρωπος ἐκ τοῦ λαοῦ συνήντα εὐγενῆ ὤφειλε ν' ἀφαιρῇ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει κουρευμένην τὴν κόμην, ἄλλως ἐτιμωρεῖτο διὰ βαρυστάτης ποινῆς. Ἐπιλέγουσι δὲ ὅτι ἐν Ἀμερικῇ οὐδέ τις ἀφαιρῇ τὸν πύλον ἐν τῇ ὁδῷ ὅπως χαιρετῆσῃ· ἀρκεῖται εἰς ἄπλοῦν νεῦμα διὰ τῆς χειρὸς. Οἱ Οὐγγροὶ οἱ ὅποιοι εἶνε πολλοὶ πρακτικοὶ ἄνθρωποι δὲν περιωρίσθησαν εἰς ἀπλᾶς θεωρίας καὶ γνώμας, ἀλλὰ πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν προέβησαν εἰς σύστασιν συλλόγου, τοῦ ὁποῖου τὰ μέλη χαιρετίζουσι χωρὶς ν' ἀφαιρῶσι τὸν πύλον ἐκ τῆς κεφαλῆς.

Τὸ ὄπιον ἐν Λονδίνω. Ἀπέθανε πρὸς τινος ἐν Λονδίνω ἐκ πείνης ὁ Κινέζος Γεώργιος Α Σίβης ἰδρυτῆς καπνιστηρίου ὀπίου. Ἡ ἐπιχειρήσις τοῦ Σίβη δὲν ἐπρόκοψεν ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ, διότι μόνον ὀλίγοι κινέζοι ναῦται ἐφημέρως διατρίβοντες ἐν Λονδίνω ἐφοίτων εἰς τὸ καπνιστήριόν του. Ἡξιώθη ὅμως τῆς τιμῆς νὰ δεχθῆ πλέον ἢ ἅπασι τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Δίκην, ὅστις καὶ τὸν ἀποθανόντα ἰδιοκτῆτην διετήρησε διὰ παντός ζωντανὸν ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ διηγήματι «Τὸ μυστικὸν τοῦ Ἐδβίν Δρούδς».

Αἱ ὄρνιθες καὶ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς. Κατὰ τὴς ἀμερικανικᾶς ἐφημερίδας ἐν μικρᾷ πόλει τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κάτοικός τις ἐπαγγελλόμενος τὸν πτηνοτρόφον ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐπὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τῆς ἐταιρίας τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, διότι ἐκ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ ἀγρυνθοῦσιν αἱ ὄρνιθες του καὶ δὲν γεννοῦν πολλὰ αὐγά.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπιστημονικά.— Διὰ προσεχῶς θὰ συνδεθῆ διὰ τηλεφωνικῆς γραμμῆς τὸ Βερολίνον μετὰ τῆς Βιέννης. — Ὁ Νόρδενσκιολδ ὁ διάσημος ἐξερευνητῆς τοῦ Βαρείου Πόλου ἀνεκρίνωσεν ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἀκαδημίᾳ τῆς Στοκχόλμης ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1891 σκοπὸν ἔχει μετὰ τοῦ βαρόνου Δίζον νὰ ἐκδράμῃ χάριν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν εἰς τὸν Νότιον Πόλον.

— Ἡ ἐπιδημία τῆς ἰνφλουέντσας ἐπέφερε πολλὰς ζημίας ἀνά τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ καὶ τινα κέρδη. Κυρίως ἐκ ταύτης ὠφελήθη τὸ ἐν Φραγκφούρτῃ ἐργαστήσιον ὁπερ ἔχει τὸ μονοπώλιον τῆς ἀντιπυρίνης, κερδήσαν 400 χιλιάδας μαρκῶν.

— Ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Ἀμερικῆς ἰδρυθῆ ὑπὸ κεφαλαιοῦχων κινέζων ἐταιρία ἔχουσα κεφάλαιον ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν ὅπως εἰσαγγῆ τὸν δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός φωτισμὸν εἰς Κίνα.

— Ἐπιφανὲς ἐπιστήμων, ὁ Βεσπάλεν, ἔπαθε τὰς φρένας ἐκ καταχρήσεως μορφίνης. Ἀξιοσημειωτὸν δ' εἶναι ὅτι ἐπ' ἐσχάτων ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας ἐδίδασκε περὶ μορφινομανίας καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς.

— Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Πενσυλβανίᾳ τῆς Ἀμερικῆς ὁ Δρ. Ρόβερτ ὁ ἐπικαλούμενος «Βασιλεὺς τῶν τορπιλλῶν» ἔλαθε δὲ τὸν τίτλον αὐτῶν παρὰ τοῦ κοινοῦ διότι αὐτὸς πρῶτος ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ μεταχειρίζονται τορπιλλὰς εἰς τὰ βάθη τῶν φρεάτων πετρελαίου πρὸς ἐπαυξήσιν τοῦ προϊόντος. Ὁ Ρόβερτ ἦτο ἐν ἀρχῇ ἀπλοῦς ὀδοντοίατρος, ἀλλὰ διὰ τῆς εὐφροῦς ταύτης ἐφευρέσεως ἐπλούτησε μετ' οὐ πολὺ. Μετὰ τὸ θάνατον του κατεγίνετο εἰρηνικώτατα εἰς τὴν τορπιλλοβόλησιν τῶν πετρελαιοφόρων φρεάτων καὶ κατέλιπε περιουσίαν ἐξ 25 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Φιλολογικά.— Ἐν τῷ νέῳ Λονδινεῶν περιοδικῷ *Speaker* ὁ Γλάδστον ὑποδεικνύει ὡς μέλλοντα διάδοχον τοῦ Τέννyson εἰς τὴν θέσιν βασιλικῆς καὶ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τὸν ποιητὴν Swinburn.

— Ἰδρύεται προσεχῶς καὶ ἐν Λονδίνω Σχολὴ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, σκοποῦσα νὰ καταστήσῃ εὐχερῆ τὴν ἐκμάθησιν τῶν γλωσσῶν τούτων εἰς ἐμπόρους καὶ ἄλλους οὐχὶ ἐξ ἐπαγγέλματος φιλόλογους, ἀλλ' ἔχοντας συμπερόντα ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

— Κατὰ τὸ χειμερινὸν ἐξάμηνον τοῦ 1889 ἐνεγράφησαν εἰς τὰ διάφορα γερμανικὰ πανεπιστήμια ἐν συνόλῳ 29007 φοιτηταί. Τοὺς περισσοτέρους φοιτητὰς ἀριθμεῖ τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου: 5731, μετ' αὐτὸ δὲ τὸ τοῦ Μονάχου: 3479, καὶ τῆς Λειψίας: 3453, καὶ τοὺς ὀλιγοτέρας τὸ τοῦ Ρόστοκ 346. Κατὰ σχολὰς δὲ ἡ μὲν θεολογικὴ περιλαμβάνει 5680, ἡ νομικὴ 6872, ἡ ἱατρικὴ 8714 καὶ ἡ φιλοσοφικὴ 7741.

— Κατὰ τὴν ἀγγλικὴν ἡμερησίαν «Ἀλήθειαν» ἡ αὐτοκράτειρα Αὐγούστα, κατέγραφεν ἐν ἡμερολόγιῳ καθ' ἑκάστην πάντα τὰ ἄξια λόγου συμβεβηκότα, δημοσία καὶ ἰδιωτικῶς, καὶ κρίσεις περὶ τῶν προτύπων, πρὸς τὰ ὅποια εἶχε συνάφειαν. Ἀλλὰ τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, ἀρκοῦντως ὀγκῶδες ὄν, δὲν εὗρέθη τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς, ὅτε ἐσφραγίσθησαν πάντα τὰ εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα πράγματα. Τινὲς ὑποθέτουσιν ὅτι κατετάχθη εἰς τάρχεϊα τῆς οἰκογενείας τῶν Χοενζόλλερν, ἐν οἷς ἔχει κα' ἀτεθῆ καὶ τὸ ἐκ τριάκοντα τόμων ἀποτελούμενον ἡμερολόγιον τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδεσίκου· ἄλλοι δὲ πάλιν λέγουσιν ὅτι ἐφρόντισε πρὸ τοῦ θανάτου τῆς νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς χεῖρας ἀσφαλεῖς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπως μὴ λάβῃ τὴν τύχην τοῦ ἡμερολογίου τοῦ υἱοῦ τῆς.

Καλλιτεχνικά. — Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κομῆσεως τῆς Φιλάνδρης συνέστη ἐν Βρυξέλλαις ἐπιτροπὴ ἐκ φιλοτέχνων βέλγων καὶ καλλιτεχνῶν σκοποῦσα τὸν ὀργανισμόν ἐκθέσεως γενησομένης τὸν προσεχῆ μᾶρτιον ἐν Βρυξέλλαις καὶ μελλούσης νὰ περιλάβῃ τὰ ἀριστουργήματα τῶν ζωγράφων τοῦ 10' αἰῶνα.

Θεατρικά. — Παρεστάθη ἐγγάτως ἐν τῷ Παρισινῷ θεάτρῳ Ὁδείου ὁ «Εγμοστ», τὸ γνωστὸν ὄραμα τοῦ Γκαϊτε μετὰ τῆς μουσικῆς τοῦ Βεετόβεν. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε μεγάλη.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ρωμανίας εἶνε γνωστὴ εἰς τὸν ἀπανταχοῦ φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάμμεν Σύλβα, καὶ ἐν τῇ Ἐστία δὲ ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε μικρὸν διήγημα αὐτῆς καὶ πρὸ διετίας ἀπάνθισμα ἐκ τῶν Σκέψεων Βασιλέως, ἃς γαλλιστὶ ἐξέδωκεν, ἐβράθευσε δὲ ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία. Ἡ βασίλισσα τῆς Ρωμανίας Ἐλισάβετ εἶνε σήμερον γυνὴ 47 ἐτῶν. Καὶ ἡ μὲν μορφή αὐτῆς διατηρεῖ πλήρη τὴν νεανικὴν ἑκφρασιν καὶ ζωηρότητα, ἀλλ' ἡ κόμη πρόωρος ἐλευκάνθη. Ἡ βασίλισσα δὲν ἴτο ποτὲ ὠραία, ἀλλ' εἶνε γυνὴ θελκτικωτάτη ὡς μαρτυροῦσι πάντες αἱ γνωρίσαντες αὐτήν, ἔχουσα ἰδιαζόντως εὐμορφον στόμα καὶ ἀπεριγράφτως γλυκεῖαν φωνήν.

Βοημὴ κόρη. Εἰκὼν τοῦ τυρολοῦ ζωγράφου Εὐγενίου φὸν Βλάας, ἔχουσα ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως ἧτις διακρίνει τὰς πολυαριθμοὺς αὐτοῦ γυναικείας προσωπογραφίας.

Μοσχιοὶ πολεμισταί. Ἡ Μοσχία γῶρα κεῖται ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ καὶ ἀρχῶν αὐτῆς ὑπέρτατος εἶνε ὁ

Σουλτάνος Μανδάρας. Οἱ Μόσχοι διάκεινται φιλικώτατα πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, κατὰ τὸ παρελθὸν δ' ἔτος ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου Μανδάρα ἐστάλη καὶ προεβία ὅπως γαιρετίσῃ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας. Ἐν τῇ εἰκόνι παρίστανται δύο ἐκ τῶν ἀκολούθων τῆς πρεσβείας ταύτης ἐν πολεμικῇ στολῇ φωτογραφηθέντες κατὰ τὴν ἐν Βερολίνῳ διαμονὴν αὐτῶν.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ἡ ἀπόφασις. — Ἡ Μήτηρ: Κύριε, σὰς εἶδα πολὺ καλῶς ποῦ ἐκρυφομύλουσάτε μὲ τὴν κόρην μου, θαρρῶ μάλιστα πῶς τὴν ἐφίλησατε· λοιπὸν τί ἀπόφασιν ἔχετε; — Ὁ Κύριος: Ἐγὼ ἀπόφασιν... νὰ μὴν τὸ ξανακάμω ἄλλην φορὰν.

Καλὴ συμβουλή. — Δὲν χαπνίζεις; — Ὁχι, ὁ γιατρός μου ἀπηγόρευσε καὶ τὸν καπνὸν καὶ τὸ κρασί — Καὶ δὲν παίρνεις ἄλλον γιατρόν, Χριστιανέ;

Ἀπογευροῦσα ἐπιχείρησις. — Ἐξεδόθη πρὸ τινος βιβλίον φέρον τίτλον: «Ἐγκόλιον τῶν ἀσχημῶν γυναικῶν». Ὁ ἐκδότης δὲν ἐπώλησε κοινὸν ἀντίτυπον — ἐν μόνον τοῦ ἐκλάπῃ.

Ἐν τῇ Βουλῇ. — Πῶς σοῦ ἐφάνη ὁ λόγος τοῦ βουλευτοῦ μας; δὲν ἴτο μὲ πολλὴν κρίσιν, μὲ πολὺ βᾶθος; — Ναι, μὲ τὸσον βᾶθος ποῦ δὲν εὗρισκες τὸν πάτον.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁ κισσὸς καὶ αἱ χιονίστρας. Κόψατε ἄρκετὰ φύλλα κισσοῦ, βράσατέ τα καὶ

κάμπετε θερμὸν λουτρόν τοῦ μέλους ἐκείνου τὸ ὅποιον ἔχει χιονίστρας. Ἄν δὲν θεραπευθῆτε ἐντελῶς, ἀλλὰ θὰ ἀφελθῆτε πολὺ. Μὴ ἀρκεσθῆτε εἰς ἐν μόνον λουτρόν· ἐπαναλάβετε το δις καὶ τρίς.

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Λέγομεν διὰ τὴ Τύχην εἶνε τυφλὴ ἐν ὅσῳ δὲν οἶου θύνεται πρὸς τὸ μέρες μας

*

Ἡ ὠραία ψυχὴ εὐμορφαίνει τὸ πρόσωπον τὸ ὠραῖον πρόσωπον δὲν εὐμορφαίνει τὴν ψυχὴν.

*

Ἡ εὐτυχία εἶνε σφαῖρα κυλιζομένη, ὅλοι τρέχουσιν κατόπι αὐτῆς, καὶ τὴν λακτικίζουσαν τὴν φθάσαντες

ΜΟΣΧΙΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ